

REBELL

NYE MURER REISES

■ ■ ■ Den såkalte fredsprisen ble år delt ut til en leder for en av verdens største imperialistsstater. Nobel-komiteen moter liten forståelse for sin avgjørelse blandt befolkninga i Sovjet, og fra fra en god del land som har fått oppleve supermaktas militære og politiske innblanding på kroppen. Gorbatsjov står i spissen for innføring av det frie marked og kapitalisme i Sovjet og andre østblokkland. Ved å bli tildelt fredsprisen får han en påskjønnelse fra den vestlige verden.

■ ■ ■ Norge var også vertskap for et annet stor-slått arrangement denne høsten. Hatkonferansen ble avholdt for å diskutere hatets anatomi. Vestens hvite intellektuelle menn var samla for å finne en løsning på verdens problemer, med utgangspunkt i Europa som verdens sentrum. de moraliserte over hatet i verden, uten å berøre grunnlaget for problemet, vestens imperialistiske utbytting.

■ ■ ■ I det ene øyeblikket diskuterer vestens representanter hatets anatomi. I neste øyeblikk står USA, med vestens støtte, i Gulfen med flere hundretusen soldater. De skal forsvare vestens livsviktige oljeinteresser.

■ ■ ■ Muren mellom øst og vest er revet, men det reises en ny mur mellom det rike nord og det fattige, utplyndra sør. Grensene rundt Europa stenges, og med EF som viktigste drivkraft, skal den europeiske storhetstida gjenreises. Vestlig imperialisme er på offensiven.

■ ■ ■ Over hele verden finnes det motkrefter som kjemper mot imperialistisk utplyndring. Folk i 3.verden den viktigste krafta i kampen mot imperialismen, og trenger aktiv støtte i sin kamp. Dette betyr blandt annet å støtte palestinerne i frigjøringskamp mot apartheidstaten Israel. Men samtidig må det bety å kjempe mot rasisme i Norge.

Det er også viktig å slåss mot EF og kapitalismen i Norge, for å vise at vi ikke vil være passive statister i borgerskapets nye offensiv.

KAROLINE STENS DAL

INNHold:

■ Intervju: Karoline Stensdal, ny leder i Rød Ungdom.	s. 3
■ Hat	s. 4
■ Søkelys på sionismen	s. 5
■ Intervju: Kampen for et verdig liv	s. 6
■ EF. Imperialisme satt i system	s. 7
■ Forelsk deg ikke i en svarting	s. 8
■ Gulfen	s. 9
■ En fredspris verdig?	s.10/11
■ Hva sa vi?	s.12
■ Utdanning for framtida?	s.14/15
■ Eritrea	s.16/17
■ Rubbel & bit	s.18
■ Sett trynet på svinet	s.19

REBELL
Redaktør og ansvarlig utgiver: Jo Ryste
Bidrag i dette nummer fra: Karoline Stensdal, Torill Storvestre, Tor Bach, Petter Thoresen, Inger Lene Johansen, L.J.Tvedt og Jorunn Folkvord.
Sats og trykk: A.S Duplotrykk. Adresse: Rebell, Pb.610, Sentrum 0106 Oslo 1. Tlf.37.73.50. Abonnement: kr.50,- for fire nummer. Signerte artikler står for forfatternes egen regning, og behøver ikke være sammenfallende med Rød Ungdoms syn. ettertrykk tillatt hvis kilde oppgis.
Rød Ungdom, Pb.610 Sentrum, 0106 Oslo 1.

KAROLINE STENSDAL.

NY LEDER I RØD UNGDOM

**Rebell har inter-
vjuet RUs nye
leder Karoline
Stensdal. Karoline
ble leder av RU i
vår, etter å ha
vært aktiv på
grunnplanet i
mange år. Det
første spørsmålet
vårt til henne var
det alle ledere blir
spurt, nemlig :
HVORFOR BLE DU
MED I RU ?**

Grunnen til at jeg ble med i Rød Ungdom er at jeg var uenig i mye av det som skjer her i verden. Jeg var rett og slett radikal. Min kontakt med Rød Ungdom begynte med at jeg traff en dame som solgte klassekampen og Rute 80 (Rebells forløper), og jeg kjøpte begge. Hun inviterte meg med på studiesirkel, som jeg begynte på, naturligvis.

På studiesirkelen fikk jeg tre tonn med litteratur »om mot- sigelsen» og beskjed om å skrive innledning. Det gjorde jeg, en hel påskeferie ! Da jeg var ferdig og trodde jeg hadde skjönt alt, kom en eldre Rød Ungdommer og sa; »Karoline jeg tror vi får begynne på nytt igjen. Det tok en stund før jeg kom over dette.

Men jeg meldte meg inn i Rød Ungdom tilslutt. Fordi jeg ville være med og forandre verden, og da var/er Rød Ungdom eneste partipolitisk alternativ for ungdom.

-Det er en stund siden du ble medlem, Rød Ungdom har vel forandret seg endel siden det. Hva synes du om Rød Ungdom i dag.

Rød Ungdom er en organisasjon med mye tøffe folk. I Rød Ungdom har det vært stadige kamper og uenigheter, men etter landsmøtet nå i vår synes jeg at RU beveger seg i riktig retning. vi gjorde et vedtak om og oppprioritere dagskampen på landsmøtet. Og det mener jeg er grunnleggende for å kunne utvikle en revolusjonær politikk for ungdom i dag. Det å delta i

FOTO: Torill Storvestre

kampene idag, er nemlig den eneste måten vi kan få en riktig politikk på.

En annen god ting med Rød Ungdom er at vi klarer og forene teori og praksis. Det vil si at vi for eksempel i vår anti-rasistiske jobbing tar utgangspunkt i Lenins »imperialismeteorien». På denne måten ser vi sammenhengen mellom rasisme og utbytting av den tredje verden, og som gjør at får vi en helhet i jobbinga vår som andre mangler.

Dette er slik jobbinga vår fungerer jevnt over hele linja. Med ut-

gangspunkt i tidligere marxisters teorier klarer vi å se at det at gamle folk sulter henger sammen med at fritidsklubber legges ned, og at Albert Nordengen snuska da han var ordfører i Oslo

På dette tidspunktet i intervjuet begynte jeg å lure noe skrekkelig på en ting, »har Rød Ungdom bare positive sider.» Etter å ha sittet og lurt noen minutter tok jeg mot til meg og spurte : »Har Rød Ungdom over hodet noen negative sider? »

Vel, dårlige sider, ja vi har vel det. Et av problemene er at vi litt få

folk. Vi rekker nemlig ikke over alt vi vil. Mitt syn på den saken er kan sammenfattes med disse ordene » så mye og gjøre, og så liten tid.»

En annen av Rød Ungdoms mindre positive sider er at jentepoprøret ikke har kommet så langt som det burde. Vi trenger nok å prioritere jente kamp innad en stund framover, tror jeg.

Nå som du har blitt leder har du sikkert noen ting du vil gjøre, kan du fortelle meg hva Rød Ungdom skal holde på med i tiden framover ?

Ja, jeg synes at landsmøtet

vedtok en veldig god plan, og den skal vi selvsagt følge. På landsmøtet vedtok vi som sagt at Rød Ungdom i framtiden skal bli mer aktive i dagskampen. Det betyr at vi skal jobbe enda mer mot for eksempel budsjett-nedskjæringer, rasisme, og mot å angrepene på den offentlige skolen.

Dessuten er det sann at flestparten av norsk ungdom går på skolen, derfor har utdanningstribudet mye å si for hvordan de vil få det senere her livet. En god fagutdanning vil gi ungdom rettigheter på arbeidsmarkedet som ufaglærte ikke har. Derfor mener vi at kampen blant ungdom idag må stå om en bra utdanning for alle. Rød Ungdom mener at ingen skal nektes en utdanning som gir kompetanse

En annen ting Rød Ungdom skal jobbe mye i forhold til er jenter situasjon. Alle angrep på folk i Norge idag, rammer jenter hardest. Når barnehager og sykehjem blir lagt ned er det kvinner som må ta ansvar. Når skolen blir dårligere er det jentelinjene det går hardest utover.

Situasjonen for jenter forverrer seg dramatisk nå idag, og dette må Rød Ungdom ta på alvor.

Nå kjære leser er jeg kommet til det punktet, at jeg hadde sluppet opp for spørsmål. Derfor lot jeg heller intervjuobjektet stille seg selv ett spørsmål. Så jeg sa bare : « Karoline, er det no mer du synes bør komme med i intervjuet »

Ja, det er det. Kampen mot EF er veldig viktig, og jeg mener at vi er nødt til å jobbe aktivt for at Norge ikke skal melde seg inn. EF er nemlig borgerskapets forsøk på å gjøre Euroopa til en imperialistisk stormakt på linje med USA og Japan. EF tjener ikke vanlige folk.

Kampen mot EF må føres mange steder, der du bor, der du jobber og i organisasjoner du er medlem i. Det er veldig viktig at NEI- fronten blir så brei som mulig, bare på den måten kan vi hindre EF-medlemskap.

Dermed var intervjuet over, og jeg kunne gå hjem, med en forvisning om at Rød Ungdom er i Trygge hender hos Karline. Vår framtid er lys, kamerater.

JO RYSTE

HAT

«Hat avler hat, for bare hatet kan føde hat». Med disse intetsigende og pompøse orda avsluttes erklæringa fra «hat-konferansen», som blei avholdt i Oslo i sommer.

Hatet beskrives i erklæringa som «en årtusner gammel landeplage som har ulmet i sine dystre og bunnløse kilder». Og i reint evangelisk stil heter det videre at foreldre, lærere og regjeringssjefer må gå ut og fortelle sine barn, elever og velgere at hatet forderver framtida og sivilisasjonen. Men viktigere enn alle de store orda som på mange måter skulle prege denne konferansen, er sjølsagt det politiske innholdet. Hvis vi tar utgangspunkt i hvem som blei invitert til å delta, blir kanskje det innholdsløse resultatet av konferansen mer forståelig.

“Arafat skaper jødisk frykt, palestinerne må velge en ny leder.,,

(Elie Wiesel)

Deltakerne var en god blanding av det meste. De velmenende humanistene var godt representert. Med seg hadde de flere kjente kulturpersonligheter, og en håndfull framtreddende og ihuga forsvarere av imperialistisk utplyndring og krig. Det var påfallende få deltakere fra 3.verden. I det hele tatt var dette med få unntak en forsamling av hvite intellektuelle. Med denne sammensettinga av deltakere burde ikke den totalt meningsløse slutterklæringa, og formen konferansen tok komme overraskende på noen.

F.eks. var en av USAs tidligere utenriksministre, Henry Kissinger, invitert for å innlede om hat. Og han har trolig solid bakgrunn for sine meninger, med erfaring som sikkerhetspolitisk rådgiver for den amerikanske presidenten under den siste og mest blodige delen av Vietnamkrigen. Og som utenriksminister ved Vietnamkrigens slutt.

Kissinger blei forhindra fra å delta, men kort tid før konferansen uttalte han i forbindelse med konflikten i Golfen, at USA måtte bombe Irak snarest for å oppnå et strategisk overtak. En sånn fyr hadde sikkert hatt mye å tilføre «hat-konferansen».

USA og resten av Vesten er ikke i Saudi-Arabia av omtanke for Kuwait, men konflikten handler først og fremst om strategiske olje-

interesser. Apartheidpolitikken i Israel og Sør-Afrika er ikke resultat av misforståelser, men systematisk undertrykking for å høste koloniseringsfrukter.

Og nettopp apartheidstaten Israel var godt representert på konferansen, både med offisielle delegater og med en mengde pro-Israelske representanter. Alt lå derfor til rette for et stormløp mot PLO, og mot arabere generelt.

Flere ganger under konferansen forsøkte Israel-vennene bevisst å blande sammen begrepet antisemitisme med det å være motstander av sionismen. Ved å sette kritikere og motstandere av den sionistiske ideologien i bås med nynazister og andre brune elementer, knuses all antydning til kritikk av staten Israel på en effektiv måte. Men sjøl om denne metoden er svært effektiv, kan den lett bli en bjørnetjeneste for staten Israel i ei tid da rasisme og jødehat har fått ny vind i seila på begge sider av jernteppet.

Store deler av arrangementet blei et forsøk fra Israel-lobbyen på å vaske rasiststempelen av sionismen og staten Israel. Det faktum at FN har slått fast at sionisme er en form for rasisme, blei forbigått i taushet. Skuespillet gikk så langt at Nelson Mandela, under debatten om Sør-Afrika og apartheid, blei avkrevd en definisjon på hva han la i begrepet sionisme. Til forskjell var det ikke noe svar å få da den Israelske helseministeren fra den høyreekstreme Likud-alliansen blei bedt om å utgreie for de nære forbindelsene Israel har til rasiststaten Sør-Afrika.

“Apartheid var en feil,,

(Den Sørafrikanske juniorminister Wessels)

For apartheidstaten Sør-Afrika var deltakelsen på konferansen nok et skritt ut av kulda. Ikke bare var det invitert flere offisielle representanter for apartheidregimet, men de kunne delta på denne konferansen uten noen synlige tegn til protester.

Ved siden av å være en propaganda offensiv fra Israel-lobbyen, måtte sjølsagt Europa trekkes fram i sin «rettmessige» plass i lyset. Og hva var vel mer naturlig enn at en av Europas ledende statsledere i etterkrigstida, Francois Mitterand, hadde funnet veien til Oslo disse augustdagene.

I den franske presidentens øyne betyr dagens EF slutten på konflikten i Europa, og det er den hvite vestlige sivilisasjons politiske moral som er grunnlaget for å bearbeide hat og ufred i verden. Dette lyder unektelig en smule falskt når vi kjenner til den franske statsmann sitt blodstenkte rulleblad. Mitterand har aktivt støtta opp under de svarteste kapitlene i nyere fransk histo-

rie. Som innenriksminister under begynnelsen av kolonimakta Frankrike sin krig mot frigjøringa av Algerie, er han medansvarlig for en krig som kosta over en million mennesker livet. En krig med massakre, og utstrakt bruk av grov tortur og terror. Den samme Mitterand foreslo i 1980, og fikk drevet gjennom et allment amnesti for forbrytelser begått i forbindelse med Algeriekrigen.

Fortsatt tviholder den franske regjeringa på sine siste kolonier Ny Caledonia og Guadelope/Martinique, og de er villige til å gå over lik for å hindre disse områdene i å få sjølstyre. Vi husker dessuten alle hvordan franske myndigheter aktivt forsøkte å dekke over at fransk etterretning sto bak bombeattentatet mot Green Peace skipet «Rainbow Warrior».

“Kommunisme og klassekamp er bygd på hat satt i system.,,

(Sovjetforfatter Rybakov og kinesisk studentleder Li Lu)

Hatkonferansen er en avsporing i forhold til hva som er rettferdig kamp for frigjøring, og skiller ikke mellom undertrykker og undertrykt. I sin konsekvens blir dette en politikk for fortsatt undertrykking. Og når konfliktene i verden spores tilbake til enkeltpersoners hat, blir den logiske slutninga at alle konflikter løses ved dialog. Innafor en sånn tankegang finnes det ikke noe alternativ til det å snakke.

Men hat er ikke et irrasjonelt fenomen, som oppstår av ingenting. Hatet er et resultat av ufrihet og utbytting. Årsakene til hatet er altså økonomiske, og ikke psykologiske som hatkonferansen prøvde å innbille oss.

Internasjonal solidaritet med kjempende folk verden over er svaret, ikke hatkonferansens sentimentale psykologisering.

Alt i alt var dette en konferanse med mange prangende og store ord, presentert av et antall kjente navn. Men dette kommer sjølsagt i skyggen av at konferansen aldri var i nærheten av å diskutere grunnlaget for problemene. Det var aldri hensikten å stille kritiske spørsmål. Og alle diskusjoner foregikk innafor rammene av det bestående, der f.eks imperialismens plyndringer er et ikketema. Denne konferansen kunne rett og slett aldri sprengte rammene, og blei ikke noe annet enn en arena for Vestens politiske felttog.

Men når konferansen var avslutta på verdig vis, kunne fredsprisvinneren og Israelvennen Elie Wiesel nok en gang takke alle sine ærede venner og sin tålmodige kone, og ønske alle vel hjem.....

PETTER THORESEN

DE

Søkelys på

Dette er den første artikkelen i en serie om Palestina, den palestinske frigjøringskampen og den sionistiske okkupasjonsmakta.

Hensikten, med denne første artikkelen, er å vise ideologien som ligger bak opprettelsen av «staten Israel», et amerikansk brohode i Midtøsten. Vi skal se på hvilke metoder de sionistiske okkupantene brukte for å kolonisere Palestina og hvem de samarbeida med for å nå måla sine.

Sionismen

«Israel» er bygga på en egen ideologi.

Denne ideologien kalles sionisme og går i enkelhet ut på at de som tilhører den jødiske religionen er et eget folk, som har rett til en egen stat. Ideen om at jødene er et eget folk, stammer fra bibelen. I denne boka leser vi om hebreerne, en semittisk nomadestamme som «oppfant» jødedommen. Forestillingen om at jødene er ett folk skriver seg altså fra den tida den jødiske religionen var religionen til en av mange små stammer i midtøsten. Denne tankegangen blei tatt opp igjen, først på 1600 tallet og deretter i 1896 i ei bok kalt jødestaten. Denne boka blei skrivi av en fyr som het Theodor Herzl, og han regnes som den moderne sionismens grunnlegger. I tida som fulgte, etter Herzls bok, vokste det fram en sionistisk verdens bevegelse som jobba for opprettelsen av en jødisk stat. I begynnelsen var det mange rare steder som blei diskutert som passende: Uganda! Argentina! Madagaskar! og Palestina. Sionistene bestemte seg for Palestina. Dette alternativet kunne nemlig begrunnes utifra bibelen.

Balfour erklæringen

I tida før første verdenskrig var palestina et engelsk mandatområde under folkeforbundet (FNs forgjenger). Det var derfor logisk at sionistene valgte å støtte seg på England når de skulle kolonisere Palestina. Denne støtten fikk de i 1917 gjennom den såkalte balfour erklæringen, ei erklæring fra den engelske regjeringa hvor det heter: «(1) Hans majestetets regjering stiller seg positiv til å etablere et nasjonalt hjem for det jødiske folk i Palestina, og vil gjerne gjøre hva den kan for at dette skal bli mulig.» At det allerede bodde noen folk i Palesti-

na, nemlig palestinerne, var noe den høye lord og utenriksminister Arthur Balfour dreit glatt i. Eller for å si det med Balfours egne ord: «For i Palestina foreslår vi ikke en gang å forhøre oss om hva landets nåværende befolkning ønsker.» (2) Det var nemlig slik at araberne blei sett på som mindreverdige og lite utvikla, eller retttere sagt denne myten var nødvendig å skape for å rettferdiggjøre at landet deres blei tatt fra dem. Kolonialiseringa av Palestina er et godt eksempel på hvordan man skaper rasistiske fordommer mot et folk for å rettferdiggjøre undertrykking, fordriving og masakre. Theodor Herzl sa det i grunnen ganske klart: «Vi vil bringe på bena det pestbefengte orienten. Vi vil bygge veier inn i Asia - sivilisasjonens veier.»3

Med Engelsk støtte begynte sionistene å kjøpe opp jord i Palestina. Denne politikken hadde en målsetning: Å skape økonomisk dominans i området, slik at man i neste omgang hadde et grunnlag for å fordrive palestinerne fullstendig.

Sionistene var ikke interessert i å dele landet med noen og denne politikken blei veldig klart uttrykt. Se for eksempel hva den tidligere ansvarlig for sionistisk kolonisering, Joseph Weitz hadde å melde:

«Selv må vi være klar over at det ikke er plass til de to folkene sammen i dette landet... Den eneste løsningen er et Palestina uten arabere... og det er ikke annet å gjøre enn å flytte araberne til de omkringliggende land, vi må flytte dem alle; ikke en landsby, ikke en stamme må bli tilbake.»(4)

Sionistene planla med andre ord folkemord, de brukte et språk som ligner veldig på det språket nazistene brukte i Tyskland omtrent samtidig.

Utover på 30 tallet hadde den sionistiske koloniseringa av Palestina blitt så omfattende at befolkninga gikk til væpna opprør mot England og de sionistiske settlerne, denne oppstanden varte fra 1935 til 1939 og hadde stor støtte, oppstanden førte imidlertid ikke fram.

Etter annen verdenskrig fikk sionistene virkelig vind i seila. De vestlige landa stengte grensene for de overlevende etter Holocaust og pusta til jødehatet. Sionistpropagandaen spredde forestillingen om at Europa skyldte det «jødiske folk» et nasjonalt hjem. Den sionistiske bevegelsen organiserte masseinvandring til Palestina og oppretta militære grupper til å jage Palestinerne. Den nye supermakta, USA, var avhengig av en militær base i midtøsten og utgjorde ei politisk støtte for kolonisatorene. Mange av USAs venner i Europa, f.eks. det norske arbeiderpartiet bidro også med sitt. Håkon Lie var for eksempel med på å organisere militær tre-

VIL VÆRE ET HERREFOLK! ØNSKER LEBENSRAUM! TRENGER HERRE MED BART? *sionismen*

ning i Norge for styrker fra sionistenes militære styrke, Hagganah. (5)

Hagganah var de dårlig utstyrte og lite trenerte arabiske styrkene overlegene og satte i gang en fordrielses kampanje for å jage palestinerne ut av landet demmes. Ved siden av Hagganah opererte det en par andre væpna styrker; Irgun zvei leumi og Stern banden. Mens hagganah representerte en form for sionistisk sosialdemokrati, var Irgun og Stern representanter for en mer konservativ ideologi. Dette var ikke noe hinder for at de utfylte hverandre; Hagganah var den «offisielle styrken», mens Irgun og Stern var rene terror grupper.

Blod og terror

Nå veit alle at «Staten israel» er et «land» som i tide og utide tar avstand fra terrorisme i enhver form. Neste gang de gjør det kan det derfor være nyttig å vite hvaslags folk som stod bak, organiserte og deltok i myrderiene til Irgun og Stern. Vi kan nevne tre sentrale navn: Yitzak Shamir, Ariel Sharon og Menachem Begin. Disse tre gutta har også en annen ting til felles; Jobben som statsminister i «Israel». Når disse gutta snakker om terrorisme, kan du være sikker på at dem veit hva dem snakker om, fortida demmes er så full av blod og gørr, død og forder- velse at få andre gjør dem rangen stridig.

Vi skal se litt på hva denne morderbanden stelte i stand av massakre, terrorhandlinger og snikmord:

■ Deir Yassin, 1948. 254 mennesker myrda, ansvarlige: Menachem Begin og Yitzak Shamir. Denne operasjonen var svært vellykka, sett fra sionistenes side, og blei startskuddet for palestinsk masseflukt.

■ Dawaymeh, 1948. Landsbyen angrepet av sioniststyrker, innbyggerne massakrert.

■ Qibya, 1953. 41 hus sprengt i lufta, uten varsel, med innbyggerne inni, mer enn 50 drept. Ansvarlig Yitzak Shamir.

Sånn fortsatte masakrene: Nahalia 1954, Kafr Kasem 1956, Samu 1966, Jordan 1968, Egypt 1970, Syria 1972, Libya 1973, Beirut 1981, Sabra og Shatilla 1982.

Nå var det heller ikke sånn at sionistene begrensa seg til å drepe palestinere. De dreiv terror mot det britiske mandatstyret ved bla. å sprengde den britiske ambasadene i Roma, sende brev bomber til britiske ministere. Blant de mer originale ideene var også planer om å sprengte et pasasjerskip i Shanghai og en destroyer i Portsmouth.

De samme folka hadde heller ingen skrupler med å angripe jødiske mål; i 1950 lagde de en bombe kampanje, de lot som om det var

arabere som stod bak, hensikten var å skremme jøder til å flytte til «Israel». De bombet først en jødisk kafe, deretter et informasjonssenter, for så å bombe en synagoge.

En annen terroristdåd som blei berømt var drapet på Folke Bernadotte, FNs meklingsmann i Palestina og forøvrig mannen som var ansvarlig for å redde 10 000 jøder ut av KZ leirene etter 2 verdenskrig. Ansvarlig for dette drapet var blant annet Yitzak Shamir, eller som han het på den tida: Itzhak yezernitsky.

Det er mange flere eksempler på sionistisk terror, plassen tillater ikke flere eksempler, men terrorismen går som en rød tråd gjennom hele sionismens historie, på samme måten som den gjør med fascismen.

«Staten Israel» som blei grunnlagt 14 mai 1948, er bygd på palestinske lik, på terror, grusomheter og folkemord.

Endløsning...

I likhet med Hitlers nazister forsøkte også sionistene å gjøre jobben fullstendig. Eller som «Israels» tidligere statsminister, Moshe Dayan, sa det:

«Vi kom til dette landet som allerede var befolket av arabere. Jødiske landsbyer ble bygget hvor det tidligere var arabiske landsbyer. Dere kjenner ikke engang navnene på disse landsbyene... fordi geografibøkene ikke lenger finnes. Bøkene finnes ikke lenger, og ikke de arabiske landsbyene heller... Det er ikke noe sted i dette landet som ikke tidligere hadde en arabisk befolkning.»(6)

Dayan var om ikke annet en smule ærligere enn sin kollega Golda Meir som presterte å uttale: «Det fantes ikke noe slikt som palestinere... de eksisterte ikke.»(7)

Hensikten med denne benektelsen av at det palestinske folket eksisterer finner vi hos Menachem Begin: «Vi må for all del unngå å anerkjenne en palestinsk nasjonalitet - enn si en stat. Ser vi på dem som bare Arabere, da er vi jøder som vender hjem. Å anerkjenne dem som palestinere, det er å si at vi selv er fremmede kolonister som har tatt et annet folks hjem.»(8)

Sionistene har hele tida planlagt «der endlssning» på «det palestinske problem». For å nå dette målet har de som vi tidligere har sett også gått over jødiske lik. Men sionistene nøyde seg ikke med bombekampanjer for å skremme jøder til Palestina, de samarbeidet også direkte med Hitlers Nazister, dels politisk, dels om å utrydde Europeiske jøder. Dette virker ganske sjølmotsigende; vi har jo blitt flaska opp med løgner om at jødene fikk et hjem etter 2 verdenskrig, for å bøte på Europas synder. Dette er altså jug. Sionismen er avhengig av

FOTO: Geir Hartmann

jødehat og det har sionistene alltid vist, alltid benytta seg av og alltid innrømme helt åpent. Allerede Theodor Herzl sa at: «Antisemitismen kommer til å være våre mest pålitelige venner og de antisemittiske landene kommer til å være våre allierte.»(9) Denne tankegangen blei tatt opp av seinere sionistiske ledere, F.eks. skreiv Arthur Ruppin: «Man kan vel ikke si at antisemitismen alene har satt sionismen til verden, men i hvertfall i vesteuropa er antisemitismen den sterkeste agitatorene for sionismen, og antisemitismens undergang ville her også få sionismens undergang som følge.»(10)

Med Eichmann for «Israel»

Denne tankegangen førte til at nazistenes sjefsideolog, Alfred Rosenberg erklærte: «Sionismen må støttes kraftfullt, slik at et visst antall tyske jøder årlig transporteres til Palestina, eller i hvertfall fås til å forlate landet.»(11)

Sionistene samarbeida nært med Nazistene, Så nært at Adolf Eichmann, nazistisk ansvarlig for den endelige løsningen på jødeproblemet, erklærte at «Sionistene var de eneste hyggelige jødene, etter som de i likhet med nazistene tenkte i rasetermer.»(12)

Nazistene i Tyskland oppretta

spesielle «jødeforeninger», som en erstatning for de opprinnelige jødiske organisasjonene, i disse foreningene satte de sionister inn i ledelsen.

Mens Europas jøder døde som fluer i leirene sendte Sterngruppa, ledet av Yitzak Shamir, i 1941 en representant til Hitlers utsending i Beirut. De forhandlet om at det tredje rike skulle hjelpe sionistene med opprettelsen av en «totalitær, jødisk stat i Palesina». Sternbanden skulle til gjengjeld drive væpna kamp mt England som på denne tida hadde Palestina som mandatom-råde.(13)

Samarbeidet fikk mange former F.eks. gikk sionister og nazister i 1938 sammen om å opprette treningsleire for sionister som skulle emigrere til Palestina.(14) Nå var det selvfølgelig ingen hvem som helst som fikk lov til å unnsilpe Holocaust og dra til Palestina, det var bare rike jøder og sionistiske funksjonærer og ledere. For å få ut disse folka lagde man endel temmelig svinske vrir. La oss ta et eksempel:

Rudolf Kastner, vise ordfører i den sionistiske organisasjonen i Budapest, lagde en heller pervers avtale med Eichmann; Kastner holdt kjeft om den forestående henrettelsen av 476 000 ungarske jøder, og prøvde å overbevise dem

om at Auschwitz var en arbeidsleir hvor de ville få det bedre enn i Ungarn. Til gjengjeld smugla nazistene ut 1684 sionistiske funksjonærer og framstående jøder som Kastner plukka ut.(15)

Sionister og nazister samarbeida, ikke bare om koloniseringa av palestina, men også om det tredje rikes jødeutryddelser. «Israels» første statsminister, David Ben Gurion, oppsummerte det slik ved opprettelsen av «Israel»: «Hva år med sionistisk propaganda ikke klarte, det har katastrofen gjort over natta.» Slik kan sionismen og opprettelsen av «Staten Israel» oppsummeres. «Det jødiske folkets» nasjonalhjem er ikke bare bygget på 100 000vis av palestinske lik og 400 raserte palestinske landsbyer, men også på likene av 6 millioner jøder.

TOR BACH

Noter: 1) Fritt Palestina 3/85 s.6 2) Samme sted s.7 3) Samme sted 4) Samme sted 5) C.E. Haglund: «Israel: elsket og hatet, kapittel; Da Hagganah kom til Norge.» 6) Fritt Palestina 3/85 s.6 7) samme sted s.17 8) samme sted 9) Hellstøm: Palestina s.55 10) Samme sted 11) samme sted 12) Samme sted s.57 13) Fritt Palestina 1/83 s.10 14) Hellstrøm: Palestina s.57 15) Samme sted 16) Samme sted s.56

FOTO: Gabrielsen

GJELDSKRISA

GJELDSKRISA RAMMER FOLK I DEN TREDJE VERDEN HARDT. LEVEKÅRENE FORVERRES NÅR FOLK SKAL BETALE PRISEN FOR LÅNENE SOM REGJERINGENE I DERES LAND HAR INNGÅTT. HVORFOR GJELDSKRISE?

På syttitallet var det overproduksjon av varer i industrilanda. Ved å gi lån til landene i den tredje verden, ble det åpnet nye markeder. På denne måten satte U-landene seg i gjeld for å kjøpe industrilandes overproduksjon. Det Internasjonale Pengefondet (IMF) og verdensbanken har spilt en stor og viktig rolle i utviklingen i den økonomiske situasjonen i den tredje verden. Både IMF og Verdensbanken ble stiftet i 1944. IMF's rolle i dag er å gi lån til land som har problemer med økonomien. For å betale på gamle lån, må land som er rammet av gjeldskrise ta opp nye lån fra IMF. Men jo mer et land låne, jo strengere krav stiller IMF til omlegging av den økonomiske politikken i landet: 1) Nedskjæringer på offentlig sektor, og vekk med subsidier på matvarer 2) Full privatisering. 3) Fjerne hindringer for utenlandske investeringer. 4) Tillate innsyn i økonomien fra IMF's side. De fleste land er medlemmer av IMF. Når avgjørelser tas i Fondet, får hvert lands stemme vekt etter hvor mye penger landet har satt inn i fondet. Slik får USA og de tidligere kolonilandene fra Europa (disse landene har satt inn mest penger) makt til å avgjøre gjeldslandenes økonomiske politikk. VERDENSBANKEN Medlemmene i Verdensbanken må også være medlemmer av IMF. Opprinnelig skulle Verdensbanken gi lån til gjenoppbygginga av Europa etter andre verdenskrig. I dag gir verdensbanken bare lån til tredje verdenland. Industri og gruvedrift, helse- og utdanningsprosjekter, barnebegrensningsprogrammer og jordbruksprosjekter finansieres av Verdensbanken. Dobbeltrollen med å både gi «myke» lån og å fremme internasjonale private kapitalinteresser, støttes også av den norsk regjeringa. Norges støtte til Verdensbanken går gjennom U-hjelpsbudsjettet. På samme måte som IMF har også Verdensbanken fått mye kritikk for den for den politiske rolla de har spilt overfor landa i den tredje verden: Chiles Allende fikk for eksempel flere avslag på lån fra Verdensbanken, mens Chile fikk lån da Pinochet tok over makten i landet.

Kampen for et verdig liv

De amerikanske basene fører til enorme sosiale kostnader for kvinnene på Filippinene, sier Maria, og forteller om ei 12 år gammel jente som døde fordi amerikanske tjenestemenn etterlot en ødelagt dildo i kroppen hennes.

Maria fra Filippinene var en av innleiderne på Rød Ungdoms sommerleir. Vi bringer her et intervju som ble gjort med henne på leiren.

Maria vil ikke stå fram med navn og bilde av redsel for represalier mot familien. Vi møter en liten, lavmælt kvinne på 40 år, som tålmodig lar seg intervjuet til tross for vår stotrende engelsk. Maria forteller at hun har drevet med politisk arbeid i 22 år. - På Filippinene jobbet jeg aktivt mot Marcos regime, USA-imperialismen og de multinasjonale selskapene, sier hun. Jeg

var med på å organisere folk i motstandskamp mot systemet, og mot utbyttinga av miljø og mennesker. Dette førte til at jeg måtte flykte fra Filippinene i 1982, sammen med mannen min og de to barna våre. Nå lever jeg i politisk eksil i Europa.

Her reiser jeg endel rundt, holder foredrag og informerer om Filippinene og de forholdene folket der lever under. Jeg prøver på denne måten å vinne støtte til det filippinske folkets kamp. Noen ganger blir jeg invitert til andre land, sånn som nå, når jeg har kommet til Rød Ungdoms sommerleir. - Hva var det som fikk deg til å begynne å jobbe politisk?

Grunnen til det ligger nok i oppveksten min, sier Maria. Det å hver dag bli konfrontert med økende fattigdom og forslumming, unger som leter etter mat på fyllinga, og prostitusjon. Mangelen på skole og helsevesen, vann og elektrisitet. Det å hver dag se det fornedrende og uverdige livet mange filippinere må leve.

Først da jeg ble 18 år, kom jeg med i organisert kamp mot systemet på Filippinene. Da begynte jeg å studere. Universitetet var et senter for progressive folk. Jeg traff mange mennesker som hadde de samme tankene og ideene som meg selv. Der deltok jeg på mine første demonstrasjoner, og fikk erfare politi-

ets brutalitet. Det gikk også opp for meg hvilken klassestat vi lever i. Statens oppgave var ikke å bekjempe fattigdommen og bedre folks levekår. Dens oppgave var å beskytte borgerskapet, de multinasjonale selskapene og USA sine interesser, og sånn er det fortsatt på Filippinene.

Maria er spesielt opptatt av de amerikanske basene og forholdene kvinnene rundt basene lever under. Basene på Filippinene er de to største militære basene USA har utenfor sine egne landegrenser. De sosiale kostnadene ved å ha dem der er enorme for den filippinske befolkninga. Tusenvis av kvinner og barn lever under de mest uverdige forhold.

Maria forteller om Rose. Hun døde 12 år gammel på sykehuset i Alongapo. Dødsårsaken var en ødelagt vibrator, som ble funnet inne i henne. To amerikanske tjenestemenn var ansvarlige for hennes død. De ble aldri straffet for det. Et annet tilfelle er en 18 måneder gammel baby som hadde fått gonore. Denne sykdommen kan bare overføres seksuelt, og det var amerikanske soldater som smittet ungen. Dette er bare to eksempler av mange. Jeg synes de viser litt av den menneskeforakten amerikanerne ved basene har overfor den filippinske befolkninga, sier Maria.

Ofte er prostitusjon den eneste inntektsmuligheten kvinnene i disse områdene har, og sexindustrien bare blomstrer. Amerikanere, japanere, australiere og europeere ser på de filippinske kvinnene som varer, ikke som mennesker. De kommer i tusenvis for å utnytte og nedverdige kvinnene, og ta fra dem deres stolthet. Fattigdommen er enorm, og det blir stadig flere kvinner som er fattige. Dette i tillegg til at de har forsørgeransvar, gjør at prostitusjon er eneste utvei for å skaffe penger. Noen organisasjoner har likevel bygd opp sentre hvor kvinnene kan få hjelp. Her kan de få barnepass, en dag fri, eller hjelp til å komme seg ut av livet som prostituert. Ofte gir disse sentrene kvinnene et pusterom i den ellers så tøffe hverdagen. -Men gjør ikke politikerne eller myndighetene noe for å bedre forholdene? Nei, sier Maria. Borgermesteren gjør ingen ting, og den politiske viljen til å løse problemene finnes ikke. Dette er vanskelig, og for å løse problemene må folk få andre måter å tjene penger på. Og da er det enkleste for politikerne at det fortsetter sånn som nå. Vår eneste mulighet er å protestere. Det er dannet en brei allianse som jobber for å få bort basene. Den arrangerte en marsj fra Manilla til Alongapo, hvor de krevde at basen skulle fjernes. De ble møtt av køller og slag

fra politiet. Regjeringen vil nemlig ikke legge ned basene. USA må søke om ny konsesjon i 1991, og jeg tror ikke det blir noe problem for dem å få søknaden innvilget. Dessuten er regjeringen redd for sin egen posisjon. I 1992 er det presidentvalg, og USA er sterkt inne i den filippinske politikken. De kan true enhver filippinsk president, slik at ting blir gjort sånn som de ønsker det. -Jeg spør Maria helt til slutt hvordan hun ser på framtiden til det filippinske folket.

-Tross alt er jeg optimist. Folk samler seg, grasrotbevegelser vokser fram, og motstanden mot styresmaktene øker. Jeg vet at det vil komme en revolusjon, men jeg vet ikke helt når. Men kampen pågår nå. 20 prosent av befolkningen lever i frigjorte områder. Der har provisoriske regjeringer gjennomført jordreformer og helse- og sosialreformer. Så vi er på rett vei. Sakte men sikkert kommer vi nærmere målet vårt. Et fritt Filippinene, hvor folket selv bestemmer. Bort fra den USA-støttede regjeringa som bare tjener de rike. Bort fra et system som utbytter og piner det filippinske folket på det groveste. Vi er i gang, og vi vinner større støtte for hver dag.

AV INGER LENE JOHANSEN

EF - IMPERIALISME SATT I SYSTEM

To av kjenneteikna på imperialismen er gjeldskrisa, og bindinga dei utbytta landa har til utbytтарane. Dei europeiske fellekskapa (EF) er ein reidskap for dei imperialistiske landa i Vest-Europa. EF har sett utbyttinga i system.

Etter at EF vart oppretta har det vore vanleg å rekne med at det er tre store økonomiske krefter som styrer verds- økonomien. Desse hovudaktørene har delt verda mellom seg, og har kontroll med kvar sine områder.

Landa i Europa har tradisjonelt hatt store interesser i Afrika. Det heile starta under kolonitida, og har seinare utvikla seg inn i den imperialistiske tidsalderen. USA har sine hovudinteresser i Latin-Amerika. Utbyttinga av desse landa er godt kjent. Japan har for sin del kontroll med dei nye industrilanda i Aust-Asia. Desse landa vert ofte kalla NIC-landa.

ACP-landa

Då EF vart danna og skapte ei eining av dei vest-europeiske landa, vart det naturleg for kapitalen, å skipe ei eining av dei tidlegare koloniane. Landa i denne eininga går under namnet ACP-landa. Dette er land som ligg i Afrika, Karibia og i Stillehavet.

Desse landa er sterkt bunden til Europa. Dei tidlegare koloniane har aldri hatt høve til å utvikle seg slik dei sjølv vil. Det tradisjonelle mønsteret har blitt ført vidare under imperialismen. Det nye er at utbyttinga er blitt meir systematisert etter at EF vart skipa.

Under kolonitida vart det einskilte land i Afrika hovudsakleg knytta til eit spesielt land i Europa. Etter oppløysinga av koloniane var dette framleis hovudmønsteret. Dette skapte sjølsagt ulikskap mellom dei ulike landa. EF har delvis gjort slutt på dette. Gjennom felles avtalar mellom ACP-landa og EF, har Europa no ein felles politikk overfor heile Afrika og resten av ACP-landa. Der- som eit land i den tredje verda no fell i unåde i eit europeisk land, er landet på grunn av EF utestengt frå heile Europa.

Det er dei såkalla Lom avtalane som hovudsakleg har styrt tilhøvet mellom ACP-landa og EF. Den første Lomavtalen vart gjort i 1974. Opprinneleg var dette handelsavtalar som regulerte kva varer ACP-landa skal få eksportere til Vest-Europa. Vest-Europa ville sikre tilførsel av råvarer til industrien sin. Gjennom kvoter og avgrensing av

importen fekk ACP-landa klare signal om kva dei skulle produsere. Direkte stød til diverse tvilsame prosjekt har gjort ACP-landa enno meir avhengig av EF og Vest-Europa.

Ikkje favorisering

Lomavtalane vert ofte rekna som ei favorisering av ACP-landa. I realiteten er desse avtalane den måten Europa sikrar seg kontrollen over alle desse landa. EF har streng kontroll med kva varer som kan importast til EF-landa. ACP-landa har fått litt lettare tilgang til EF-marknaden enn andre land. Men dette gjeld berre einskilte varer.

Gjennom ein bevisst politikk har Europa sørga for at ACP-landa har blitt meir og meir avhengig av å produsere desse einskilte varene. Ved til dømes å låne ut pengar for øygge opp ein- sidedig jordbruksproduksjon, har EF og Vest-Europa klart gjere ACP-landa avhengig av å kunne produsere akkurat dette eine jordbruksproduktet. Det same gjeld for mineraleksport.

Vond sirkel Resultatet er at ACP-landa stort sett berre eksporterer råvarer til EF. 95 prosent av eksporten til EF er jordbruk- svarer og mineraler. Dette er ofte varer som det er overskot på i verda. Kjøperen, det vil seie EF, kan difor sjølv avgjere prisnivå.

Samstundes er det svært vanskeleg for det einskilte ACP-land finne andre land å handle med dersom dei vil bryte med EF. Landa kan heller ikkje basere seg på, sjølb- berging fordi det tradisjonelle produksjonsmønsteret i landa er ulikt gjennom arbeidsdelinga under kolonialismen og impe- rialismen. r prisar.

Strukturtilpassing

Gjennom Det internasjonale peng- efondet (IMF) og Verds- banken har kapitalen i Vest-Europa låner ut store penge- summar til den tredje verda. Desse har stort sett gått med til oppbygging av det ein- sidede jordbruket eller den ein- sidede produksjonen i desse landa. Lå- gara prisar på dei varene som vert produsert har skapt gjeldskrisa som vi no ser.

Som eit svar på dei betaling- svanskane som ACP-landa no har,

kravde EF omfattande strukturtilpassingsprogram i den siste Lomj- talen. Dersom ikkje dei einskilte landa godtek omfattande endringar i økonomien, vil ikkje EF-landa gje vidare stønad til desse landa.

EF og Verdsbanken

EF forsikrar at desse programma ikkje er identiske med IMF og Verdsbanken sine program. Likevel sender EF folk til IMF og Verds- banken for opplæring i korleis slike program skal gjennomførast. EF godtek og sit program i regi av IMF og Verdsbanken som likever- dig med EF sine.

Det konkrete innhaldet i EF- programma er også, veldig likt inn- haldet i IMF og Verdsbanken sine program. Privat- isering av jernba- ne og elektrisitetsforsyning, ned- bygging av skule og helsevesen, og offentlege reguleringar er stort sett medisinen.

Det paradoksale i denne situasjonen er at EF som or- gan ikkje har gjevi store utån til ACP-landa. ACP-landa si gjeld er stort sett til private bankar, fleirna- sjonale selskap, eller til einskil- land i EF. EF fungerer difor som ein advokat for bankkapitalen og dei fleirnasjonale selskapa, eller monopolkapitalen i Europa. Dette viser korleis EF er ein reidskap for imperialistisk politikk.

L.J.TVEDT

- Ikkje berre vår kamp

Kampen mot EF er svært viktig for folk i den tredje verda, seier Thomas Grønn, EF ansvarleg i Raud Ungdom.

Thomas, som også er Sentralstyremedlem i Raud Ungdom, meiner at EF-kam- pen ikkje berre er ein kamp for arbeiderklassen sine rettar i Noreg eller Europa. Vi må også alliere oss med folk i den tredje verda. Monopoliser- inga av kapitalen i Vest-Euro- pa fører til enno grovare utbyt- ting av dei fattige folka i den tredje verda. Thomas meiner at borgerskapet i EF-landa driter i folket i Afrika eller i andre deler av den tredje verda. Folk vert sett på som ein byrde i staden for ein ressurs. Målset- tinga for storkapitalen i Euro- pa er å sikre at den tredje ver- da held fram med å vere ein del av den kapitalistiske verda. EF-kapitalen må også kontrol-

lere den tredje verda dersom den skal kunne vinna kampen mot USA og Japan. Grunnen til at storkapitalen set i gang strukturtilpassingsprogram til tross for fleire spontane opprør i fleire land i både Afrika og Sør-Amerika, meiner Thomas er at den vestlege økonomien er i krise. Bankane må få inn alle dei pengane som er lånt ut til dei fattige landa for å unngå å gå konkurs. Dei stadige opprøra tyder likevel på at folk er desperate. - Vi må kjempe mot den imperialistiske poli- tikken til EF, seier Thomas. Den beste måten å gjere dette på er å stå utanfor EF. Då kan vi arbeide mot EF sine pro- gram i den tredje verda. Vi står fritt til sjølv å velge korleis vi vil styre politikken vår. Tho- mas meiner også at vi bør bru- ke EF sin imperialistiske rolle som eit argument i vår eigen kamp mot EF. Vår kamp mot EF er også ein kamp mot im- perialismen.

Forelsk deg ikke i en svarting

-for politiet kommer og kaster ham ut, uansett hvor gift dere er, og uansett om dere har barn eller venter barn. De kommer plutselig og henter ham, kanskje hjemme, men aller helst på jobben, for da får han ikke gitt beskjed til noen. Og da får politiet sendt ham ut før noen rekker å sette igang et apparat for å forhindre det.

Etterpå kommer politiet til deg og forteller deg at du bare kan være glad til, og at det hele egentlig er til ditt eget beste, for du blir bare utnyttet av sånne menn. Så føl deg ikke tråkka på - vær glad for at onkel politi hjelper deg til å holde orden på livet ditt, og forhindrer at du blir undertrykt og mishandla av en muslim eller det som verre er.

Ja, dette er faktisk virkelighet i Norge anno 1990. Den nye utlendingsloven med forskrifter sier at enhver som gifter seg i Norge, med en norsk statsborger, må returnere til sitt hjemland og søke om familiegjenforening derfra. For å få innvilget familiegjenforening må ektefellen bevise at hun er i stand til å forsørge deg. Hvis utlendingen er asylsøker, og søker om oppholdstillatelse på grunn av ekteskap etter at søknaden om asyl er avslått, eller han trekker den tilbake for å søke familiegjenforening i stedet for, er han garantert å bli sendt tilbake til hjemlandet. Selv om han har fast jobb i Norge, og selv om kona hans venter barn. For da er det nemlig PROFORMA ekteskap. Han gifter seg bare for å få bli i landet. Og han har sannsynligvis BETALT den han gifter seg med. Det har ihvertfall ingenting med kjærlighet å gjøre. Sier politiet. Og Utlendingsdirektoratet. Og Justisdepartementet.

Jeg elsker hvem jeg vil

-men det kan skape ikke ubetydelige problemer. Her forleden traff jeg to jenter, helt tilfeldigvis, og

helt uavhengig av hverandre. De kom begge på SOS rasisme - kafe. Og de hadde begge sin historie å fortelle. Den ene er gift med en mann fra Bangladesh. Hun har fast jobb, og han hadde det. En dag de var på vei ut gjennom døra hjemme sammen med hennes familie som var på besøk, møtte de politiet som kom for å hente ham. De tok med seg mannen, og ga ham beskjed om å pakke alle klærne sine, for det var ikke godt å vite når han kunne komme tilbake, eller om han i det hele tatt noen gang ville få komme til Norge igjen. Jenta og mora hennes prøvde å forklare politiet at de begge garanterte økonomisk for hans opphold i Norge, og at han dessuten hadde fast jobb sjøl, men det hjalp ikke. I halvtannet døgn satt han på glattcelle uten å få lov til å motta besøk, og ble så satt på flyet til Bangladesh. Advokaten var ikke særlig interessert i å hjelpe, og UDI påsto ovenfor den ulykkelige jenta at de kunne bevise at hun var betalt for å inngå ekteskap.

Etter halvannen måned fikk han til slutt komme tilbake, da hadde han gjort det formelt riktige, nemlig å søke fra hjemlandet. Og heldigvis hadde kona hans jobb. Han hadde nemlig mistet sin egen, i og med at han forsvant på ubestemt tid. Med til denne historia hører grenseløs trakkassering fra politiets side. Bl.a. at jenta ble spurt om hvorfor i all verden ho ikke fant seg en norsk fyr i stedet for. Og at han sikkert kom til å finne seg ei ny jente hjemme.

Men denne jenta har vært heldig, ho har tross alt fått sin kjære tilbake, selv om det kosta dem masse angst og masse penger. De måtte betale tilbakereisen fra Bangladesh sjøl, mens myndighetene betalte utsendelsen, pluss billetten til to politimenn som var med som vaktbikkjer. Fin variasjon for dem, sikkert. Man får se mye av verden hvis man jobber i fremmedpolitiet, selv om det nok ikke øker kunnskapen om forholdene flyktningene kommer fra.

Verre er det med den andre jenta. Kjæresten hennes (de rakk aldri å gifte seg, men de hadde bodd sammen et halvt år) ble sendt ut i februar. Han ble henta grytidlig på morran, og ho var nødt til å kle på seg mens to politifolk sto og så på. Hos politiet ble ho fortalt at dette var det beste for henne, for de hadde både ham og de halvkriminelle vennene hans under stadig oppsikt. Advokaten rådet henne til å gjøre som politiet sa, og det var bare å ta farvel. (Dvs. de fikk ikke helt gjort det, da. For hun fikk ikke lov å besøke han i asylfengslet). Jenta gråter når det blir snakk om innvandrings- og asylpolitikken i dette landet, og tårene renner når hun forteller om hva som har skjedd. Selv om hun har besøkt ham etpar ganger, og de to vet at de elsker hverandre, hjelper det så forsvinnende lite at ho kanskje får råd å besøke ham i påskeferien til neste år. De får ikke lov til å leve sammen, norske myndigheter nekter henne å leve sammen med hvem hun vil. Det største problemet til denne jenta er at hun er under utdanning, og ikke tjener nok til å forsørge to. Derfor får ikke han komme tilbake selv om de gifter seg.

Disse jentenes historie er en historie om mistenkeliggjøring og latterliggjøring av dem selv fra myndighetenes side. De blir mistenkt for å tjene penger på å inngå proformaekteskap, og de blir latterliggjort for å være så dumme å være sammen med utenlandske menn (dvs. fra 3.verden, -problemet hadde nok vært mindre med en engelskmann). De blir gitt "råd" fra politiet om å glemme hele greia for sin egen del, og flere jenter har opplevd å få spørsmål av typen "du som er en så fornuftig jente med høy utdanning, hvordan i all verden kan du tenke på å leve sammen med en muslim?" fra politiet. Det er med andre ord ikke bare rasisme, men også kvinneundertryk-

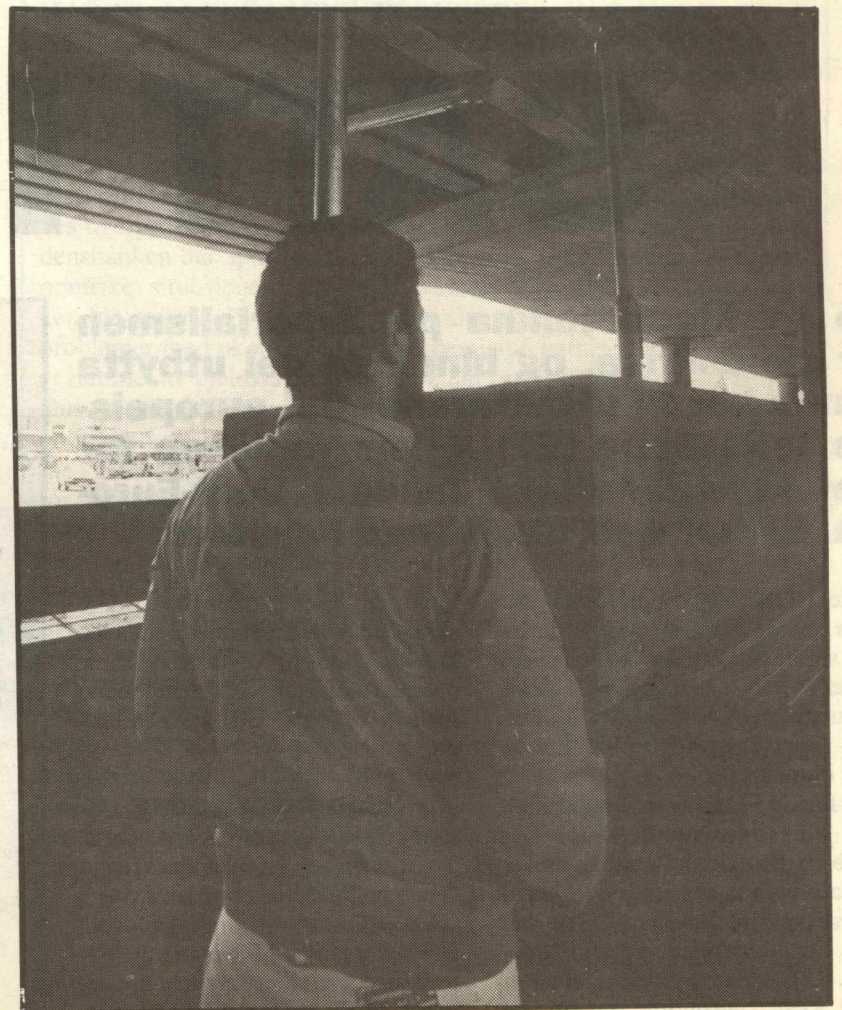

FOTO: Leif Gabrielsen

king med i bildet. Myndighetene og politiet lider av et kvinnesyn som sier at norske jenter som gifter seg med en fra 3. verden enten er dumme, eller gjør det for å tjene penger. Og de ser det som sin rett å gripe inn i forholdet.

Proforma ekteskap?

Myndighetene begrunner sin nye praksis med at det inngås så mange proforma ekteskap med asylsøkere, og at de har bevis på at de fleste jentene som gifter seg blir betalt tusenvis av kroner for å gjøre det. En rekke advokater har bedt om dokumentasjon på disse påstandene, uten å få det. UDI har aldri lagt fram tall og beviser for det de sier. Og da blir det jo lett å tro at de kanskje ikke snakker helt sant....

Men uansett, hundretusenvis av kroner brukes på dyneløfting (for å sjekke om folk virkelig bor sammen), på overvåking, henting og utsendelser. Man setter folk på flyet og betaler politieskorte, etter til og med å ha beroliga opinionen om at de som er "ekte" ektemenn får komme tilbake igjen. Hva i all verden er bakgrunnen for en sånn sløsing? Når dette skrives sitter en al girer på glattcelle uten besøksrett fra kona. Hun er gravid i 5.måned. Men det hjelper ikke. Til tross for at barnekonvensjonen slår fast at et barn har rett til samvær med begge foreldrene. Grunnen til at han ikke ble sendt ut som planlagt, var at aktivister fra "Aksjon forsvar asylretten" (AFS) fysisk forhindra politibilen som skulle frakte ham fra asylfengselet og ut på flyet.

AFS er en ad-hoc komite som består av nesten 20 forskjellige organisasjoner og grupper i Oslo. Den jobber for å forsvare asylretten, som navnet tilsier, for å sette søkelyset på hva som faktisk skjer, og for å forhindre utkastelser.

Ekteskapskampanje

SOS rasisme og Antirasistisk senter har i samarbeid med endel nasjonale foreninger satt igang en postkortaksjon til justisdepartementet med krav om å stoppe denne typen utsendinger. Aksjonen har allerede fått stor oppslutning, folk flest reagerer sterkt når de får innblikk i hvordan norsk asylpolitikk faktisk fungerer. Disse postkortene kan bestilles fra SOS rasisme.

Det er viktig å sette i gang et støtteapparat for folk som skal sendes ut, og oppfordre politikere til å engasjere seg. Spesielt bør familiens store beskytter, Kristelig Folkeparti, presses på dette. Det er også viktig å være oppmerksom på at ikke alle advokater er like gode. Noen gidder rett å slett ikke engasjere seg i klientenes saker, mens andre er villig til å stå beinhardt på. Man må finne ut om advokaten har tenkt å slåss for at klienten skal få bli. Hvis ikke, bør man skaffe hjelp fra annen advokat. Krisehjelpgruppa ved Antirasistisk senter mottar nærmest daglig henvendelser i denne typen saker, og kan gi råd og veiledning.

Men viktigst: ut på gata og informer folk om hva som skjer. Bli med på postkortaksjonen.

TORILL STORVESTRE

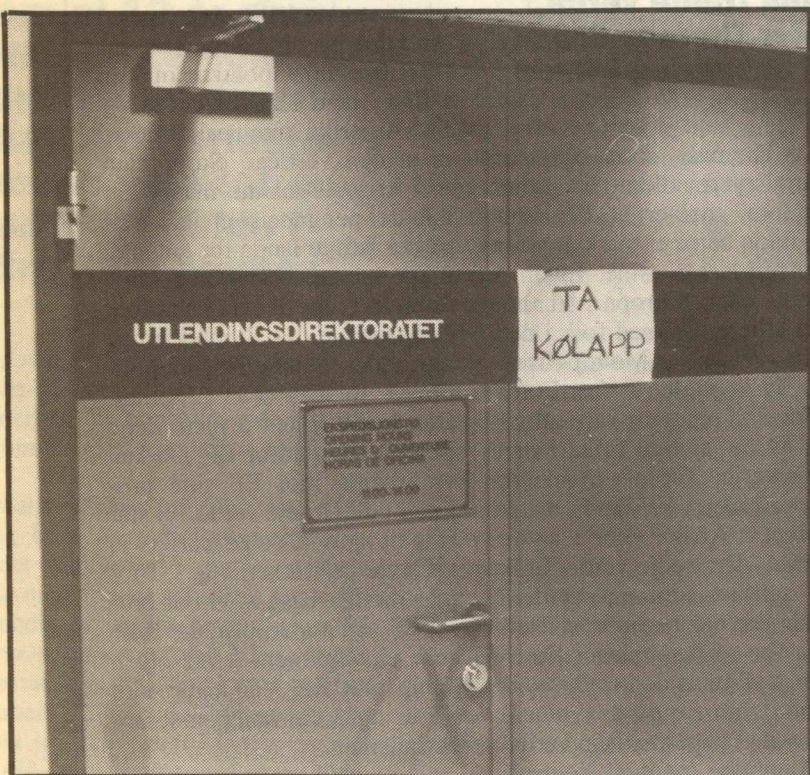

FOTO: Hans Aarsund

Stopp krigshisserne!

Iraks motiv for å invadere Kuwait var å bli den ledende regionale makta. For å få det til er Irak avhengig av bedre adgang til havet.

Grunnen til USA på egenhånd greip inn i området er at landet trenger kontroll over oljen og at USA ikke lenger har noen sterk partner som kan ivareta supermaktas interesser.

Det eneste som er sikkert med Kuwait-striden er at den ikke dreier seg om å «frigjøre» Kuwait, verken fra USA eller Iraks side.

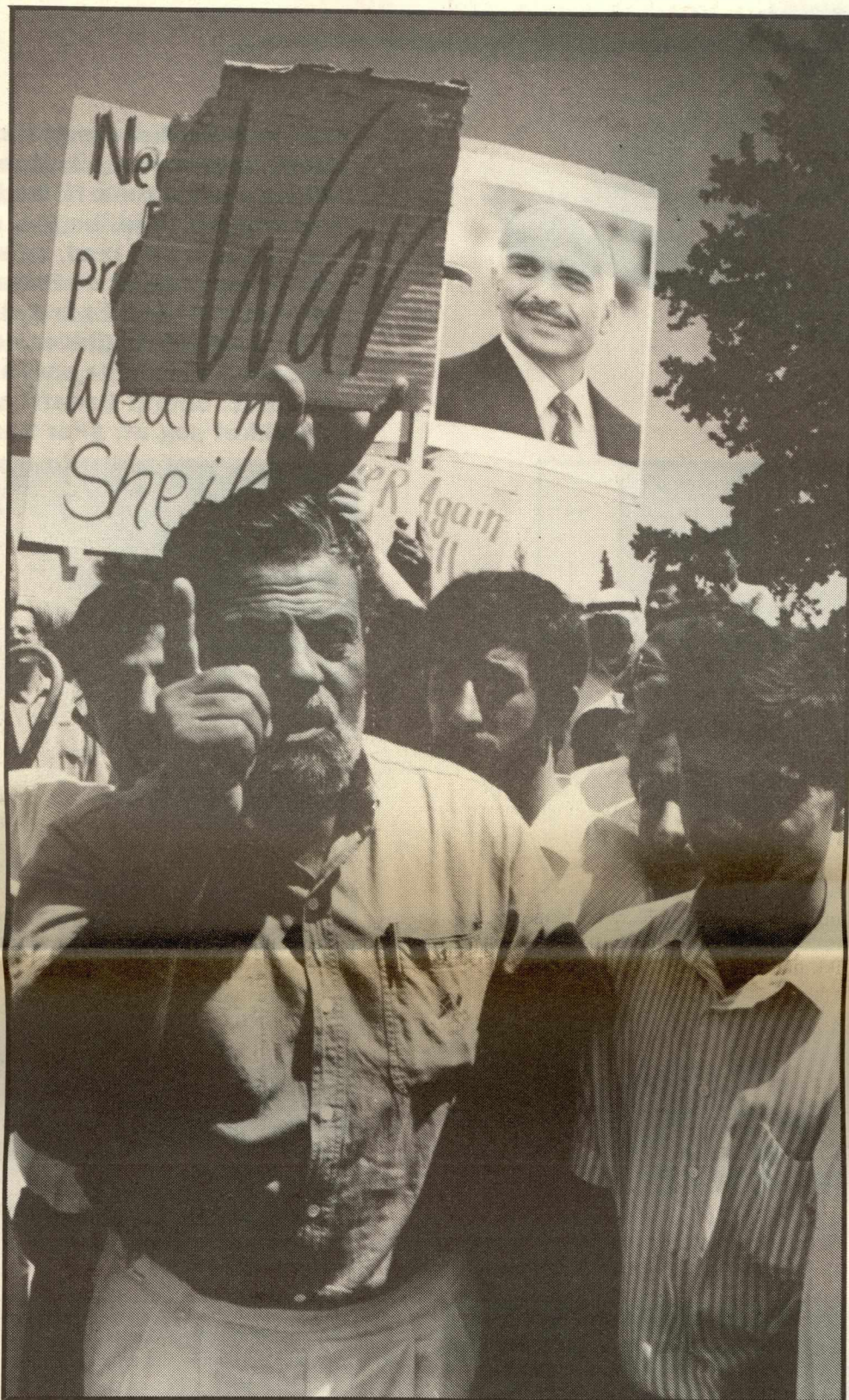
Historiske forhold

Iraks interesser ligger i to forhold: For det første skaffe seg adgang til Persiabukta. For å oppnå dette er landet avhengig av kontrollen over de to øyene Warba og Bubiyan. Iraks krav overfor Irak i tida før invasjonen var derfor å få en eller annen form for kontroll over øyene. Dessuten ønsket Irak å få strøket sin gjeld til Kuwait. Irak har en enorm utenlandsgjeld etter krigen med Iran. Mesteparten av utgiftene til denne krigen ble betalt av Saudi-Arabia og Kuwait, mye ved at det ble gitt lån til Irak.

Rett før Irak invaderte Kuwait avsto Kuwait å diskutere disse kravene. Landet avsto også å diskutere Iraks krav om erstatning for olje som Kuwait hadde pumpet opp og som tilhørte Irak. Det gjelder olje fra et omstridt grenseområde.

For å forsvare sin aksjon har Irak deretter påberopt seg historiske forhold om at Kuwait historisk er en del av Irak.

Det er ingen grunn til å forsvare Iraks invasjon av Kuwait. Det er en aksjon i strid med folkeretten. Det er viktig å protestere mot at store land spiser sine små naboer. Jungelns lov er ingen tjent med. Dette gjelder uansett om Iraks skulle ha rett i sine historiske påstander eller ikke. Det spiller i denne sammenhengen heller ingen hvilken rolle Kuwait har spilt politisk. At landet er reaksjonært, vært en bastion for

Demonstrasjon i Jordan mot USAs militære nærvær i Golfen.
FOTO: Bjørg Johnsen.

USA og at Al-Sabah-familien har styrt landet som aksjeselskap er i denne sammenhengen uinteressant.

USAs rolle

Men likevel er det grunn til å slå

fast at USA er den store skurken i det spillet som nå foregår. At USA har klart å få med seg FN forandrer ikke det faktumet. FNs rolle må også vurderes konkret.

For å forstå USAs raske reaksjon er det nødvendig å gå 11 år tilbake i tida, til Iran. I 1979 ble sjahen styrtet. Han hadde vært USAs viktigste støttespiller i området, han hadde vært politimannen. I det øyeblikket han forsvant ut av historia og Khomeiny overtok forsvant den viktigste brikka i USAs kamp om oljeressursene. Men krigen mellom Irak og Irak gjorde ikke dette tapet merkbart synlig. Irak var opptatt med å bekjempe Iran, ikke USAs interesser i området. Straks Iran/Irak-krigen var over forandret dette seg. Da sto Irak der med sin krigsmaskin og var en trussel mot de rike Golf-statene. For USA var dette uakseptabelt.

Saddams Husseins invasjon av Kuwait ga USA anledning til å gripe inn i verdens viktigste oljeområde, direkte. Det ga USA, med FNs velsignelse, til å ta direkte kontroll. Det er denne kontrollen som er essensiell for USA, ikke snakk om å redde de små, svake nasjonene fra de store. Når brydde USA seg om små svake nasjoner? I Panama? Eller Grenada? Eller Nicaragua?

Men USA er ikke bare avhengig av kontroll over Saudi-Arabia. Landet er også avhengig av å knuse Iraks militære og industrielle posisjon. Målet med aksjonen i Golfen er i følge USAs utenriksminister James Baker nettopp å knuse Iraks potensiale. Det ble uttalt rett til Kongressen midt i oktober. En del av denne taktikken er å sulte ut Irak, sørge for at industrien etterhvert blir stående stille. Boikotten av Irak vil virke i denne retningen om

den varer lenge nok. At en slik boikott skulle få Irak ut av Kuwait er helt utenkelig. Det er heller ikke USAs mål med den.

Men USA er ikke interessert i å finne fram til noen forhandlingsløsning i konflikten og har forsøkt å hindre det fra første øyeblikk. I timene og dagene etter at konflikten startet torpederte supermakta effektivt et hvert forøk fra de arabiske landene på å finne en diplomatisk løsning. Både kong Hussein av Jordan og PLOs leder Yasser Arafat la fram forslag som kunne ha vært utgangspunktet for forhandlinger. Seinare har også de nord-afrikanske landene, som Algerie, Tunis og Libya forsøkt, uten hell. USA har presset sine allierte, først og fremst Saudi-Arabia og Egypt til å innta en helt steil holdning. At Saudi-Arabia er nå har antydning en løsning er på tross av USA. Det er ikke Kuwait som står på dagsordenen, men ødelegginga av Irak og det USA oppfatter som en trussel mot sine egne interesser.

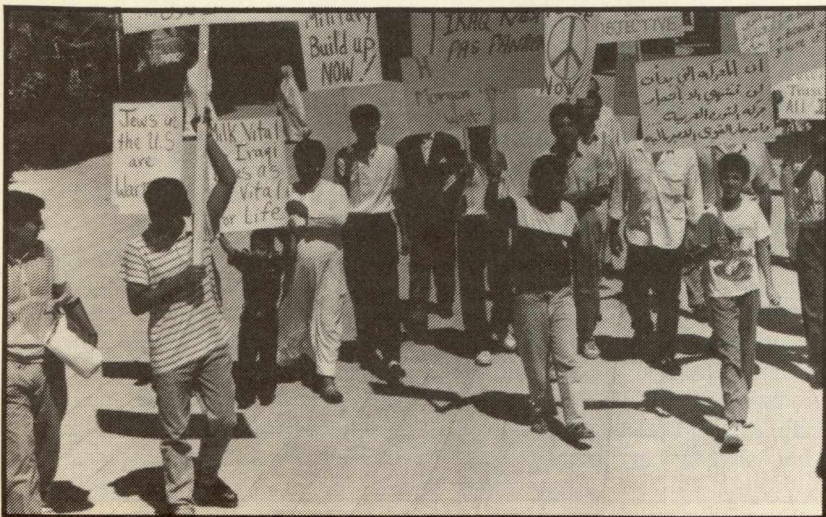
Arabisk støtte

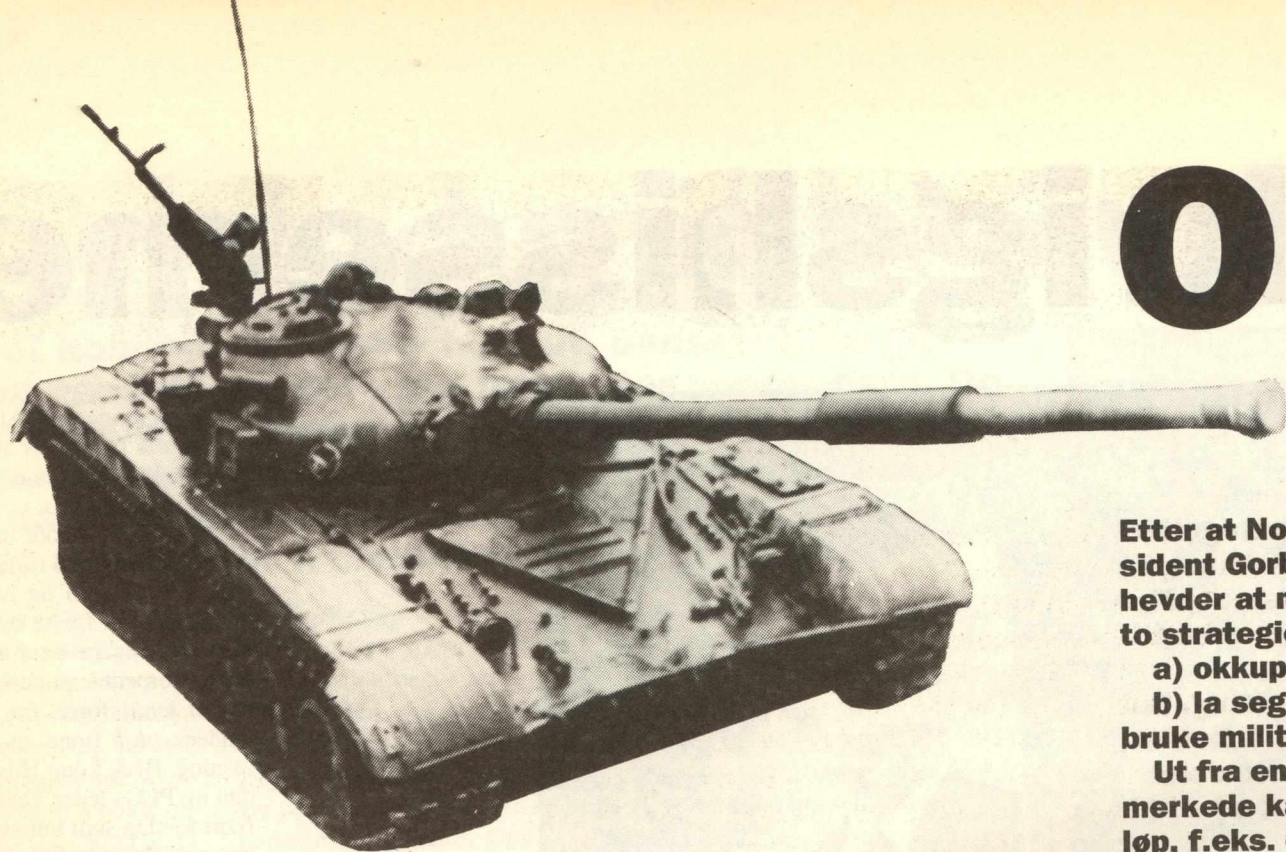
De arabiske statene har delt seg i to blokker i Gulf-konflikten. 12 land (muligens 11 etter at Marokko er i ferd må snu) har støttet opp om USA. Den arabiske liga har 21 medlemmer. Men på grunnplanet i den arabiske verden er det ingen tvil om at Saddam Hussein er blitt den store folkehelten. Han blir sammenliknet med Saladin, hærføreren som i sin tid knuste de kristne korstogene. Grunnen til denne holdninga er selvsagt at problemer innad i den arabiske verden — og problemer i regionen — skal løses av statene som ligger der. Både Kuwait og Irak er arabiske land. Mange i den arabiske verden synes det er ille at disse to slåss med hverandre, familiekrangel er aldri hyggelig. Men det er noe kvalitativt annerledes når noen utenfor familien blander seg inn.

USA hører på ingen måte til den arabiske familie. Arabernes befattning med USA har i stor grad vært USAs svik mot palestinerne og støtten til Israel. Supermakta er upopulær blant de menige araberne. Nå har endelig en arabisk statsleder mannet seg opp og står mot supermakta. Dette er bakgrunnen til den sterke støtten til Saddam Hussein og Irak. Og det er viktig å merke seg at denne støtten ikke er noen godkjenning av Saddams blodige undertrykkingspolitikk innad i Irak. Men i en konfrontasjon mellom Irak og USA er valget enkelt.

Det er ikke gitt hvordan Golf-konflikten vil ende. Mange forhold taler for at det blir krig. Ikke minst Israel vil forsøke å få til en slik situasjon. Men det er også mulig at krisa glir over. Saddam Hussein har den siste tida kommet med flere antydninger om at Irak kan trekke seg ut av deler av Kuwait.

Astor Larsen

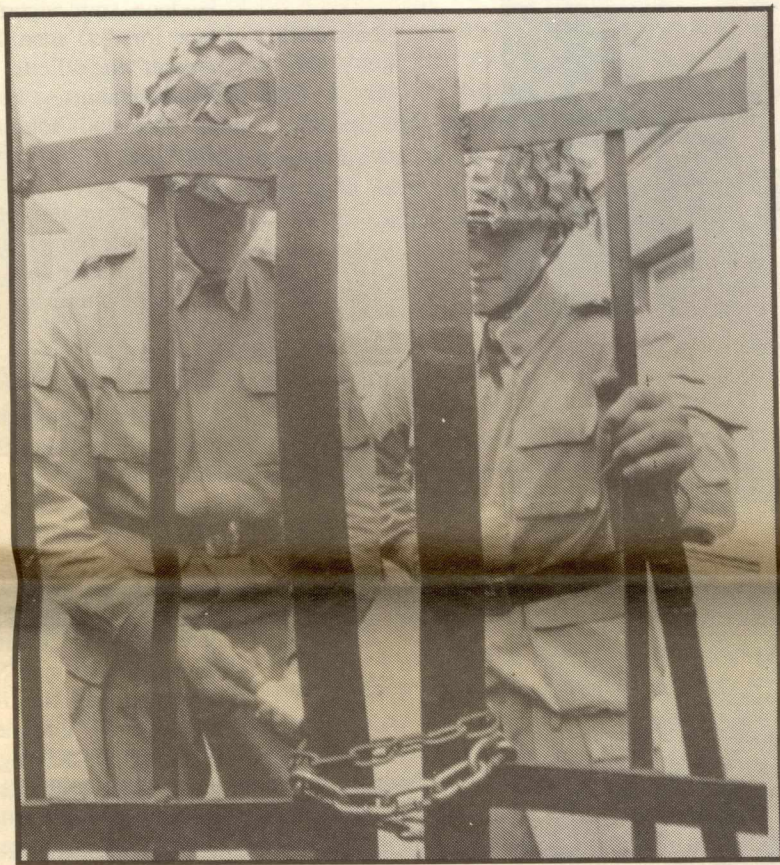

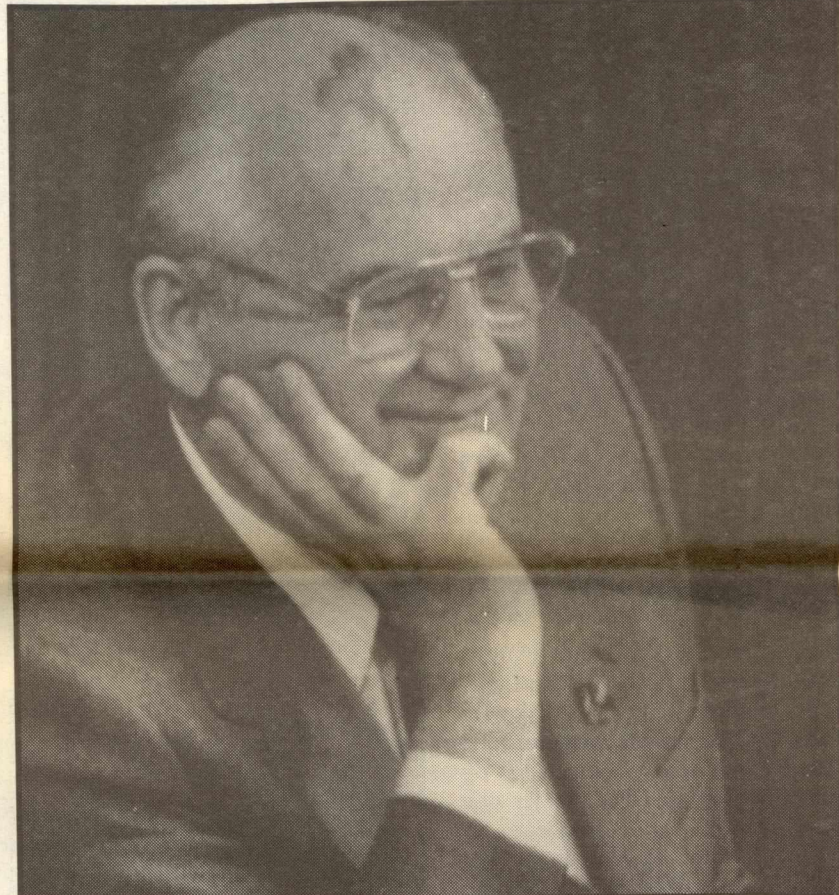
OPPSKR

Etter at Nobelkomiteen tildelte fredsprisen til president Gorbatsjov, p.t. Moskva, er det enkelte som hevder at man for å få fredsprisen bør følge en av to strategier (eller begge, som i Gorbies tilfelle):
 a) okkupere et land, og så trekke seg ut, eller
 b) la seg jage ut av folkelige bevegelser og ikke bruke militær makt når det skjer.

Ut fra en slik logikk er det forøvrig en rekke utmerkede kandidater som er forbigått i historiens løp, f.eks. oberst Gadaffi som har okkupert Tsjad og trukket seg ut, eller Saddam Hussein som har

Sovjetunionen - et forbund av frie republikker...
 Litauen mars 1990

Gorbatsjov smiler over fredsprisen.

Mikhail Gorbatsjov har blitt tildelt Nobels fredspris for sin "ledende rolle i den internasjonale fredsprosessen". Det rustes ned, den kalde krigen er over, Muren har falt, sammen med endel Øst-Europeiske diktatorer. Stort sett, Vesten har vunnet, og vi føler oss tryggere nå enn før her i Nord. Og det synes vi at vi må takke Gorbie for. Derfor får han fredsprisen. Men hva har han egentlig gjort for å gjøre seg fortjent til det?

Dette er en fredspris for Europa-politikken. Nobel-komiteen har "glemt" opposisjonen i Sovjet, de afghanske krigsofrene, det eritreiske folket. Da Gorbatsjov ble partisjef i 1985, lagde han en strategi for endelig militær løsning i Afghanistan. Krigen ble trappet opp ytterligere. Alle Sovjets mest avanserte våpen ble satt inn i et intensivt forsøk på å tømme den afghanske landsbygda for folk. Landsbygda ble bomba, og av-

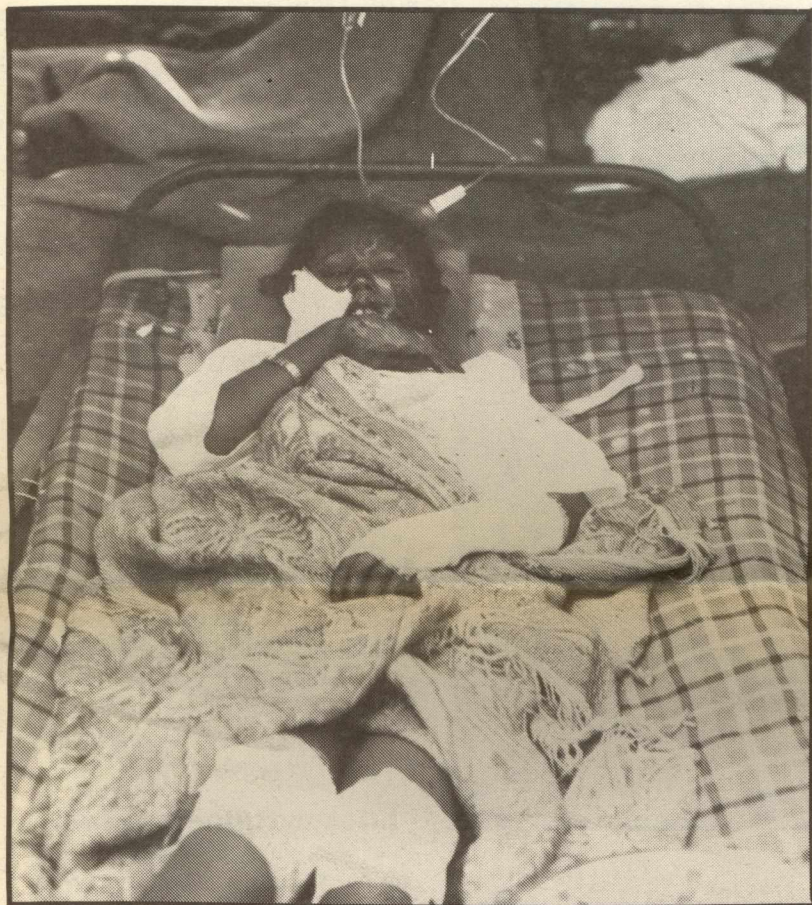
linger svidd av. Dalførene hvor geriljaen holdt til ble teppebomba. Tusenvis av miner ble lagt ut, og fortsatt lemlester disse menneskene afghanske sivile. 1986 og 1987 var de hardeste årene under hele krigen. Nye hundretalls landsbyer ble utraderte, og nye hundretusen-er ble drept eller drevet på flukt. Gorbatsjov bærer sin tunge del av ansvaret for folkemordet i Afghanistan, der en million mennesker ble drept, og sju millioner mennesker ble drevet på flukt, av en befolkning på totalt femten millioner.

Gorbatsjov endra ikke kurs i Afghanistan før han innså at en militær seier over geriljaen var umulig. Krise i den sovjetiske økonomien tvang fram innsparring og et bedra forhold til Vesten. Vinteren 1989 trakk Sovjet seg ut av Afghanistan, men fortsatt pøser de inn mengder med våpen til det Sovjet-vennlige regimet i Kabul. Og 5 millioner sovjetiske

IFT PÅ FREDSPRIS:

vært inne i Iran og trukket seg ut. Under kategori b) er den nå avdøde sjahen av Iran en verdig vinner, i likhet med avdøde president Ferdinand Marcos, Filippinene, hvis pris kunne overrekkes hans enke til innkjøp av flere sko.

Vi vil imidlertid advare mot en slik forenkling. Det viser seg nemlig at man slett ikke trenger å trekke seg helt ut. M.Begin, Israel, okkuperte store deler av tre naboland. Han fikk fredsprisen etter å ha levert den ene biten tilbake.

-det gjør ikke eritreiske jenta som ble forbrent av sovjetisk napalm i mars i år.

FOTO: Kirkens Nødhjelp

Massawa, Eritrea mars 1990. Nødhjelpslagene ble satt fyr på av den etiopiske hæren. Byen ble bomba med sovjetiske bomber, sluppet av sovjetiske fly.

FOTO: Kirkens nødhjelp

miner utplassert over hele landet dreper og lemlester hver dag afghanske barn og voksne.

Sovjet har trukket seg ut av Afghanistan, men fortsatt holder de krigen i gang i Eritrea. Etiopias Mengistu overlever utelukkende på Sovjetisk støtte, våpen, MIG-jagere og napalmbomber. Sovjetiske og andre Sovjet-sponsa Øst-Europeiske rådgivere trener opp torturistene i Addis Abeba. Og det er foreløpig ingen ting som tyder på at Gorbatsjov har tenkt å trappe ned støtten til Mengistu-regimet.

Da den eritreiske frigjøringsbevegelsen EPLF frigjorde havnebyen Massawa i mars 1990, ble byen teppbombet, enorme matvarelagre med nødhjelp til den tørkeramma befolkninga satt i brann, og sivilbefolkninga bomba med napalm. Sovjetiske napalmbomber ble sluppet fra sovjetiske fly. Mengistu-regimet er på sammenbruddets rand på grunn av indre oppo-

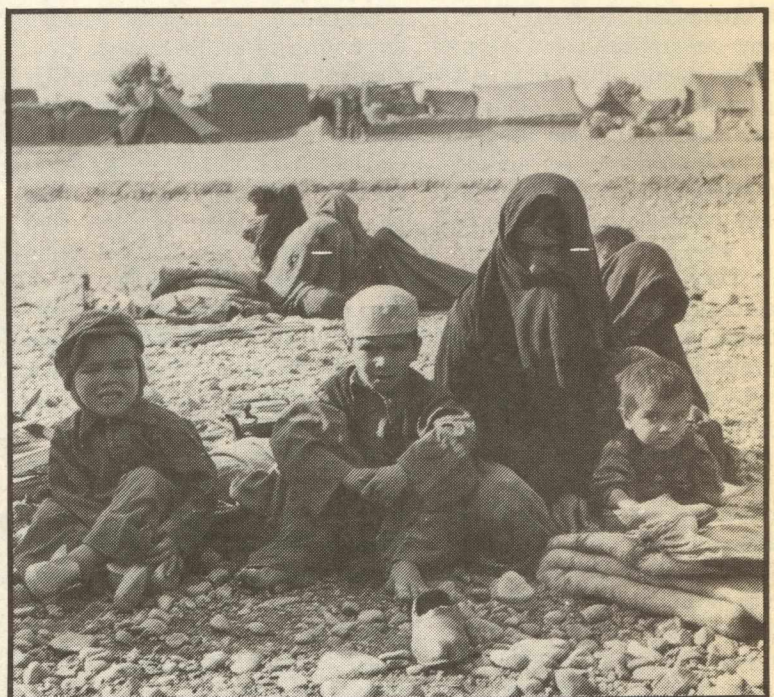
sisjon og den væpna motstandskampen fra EPLF, TPLF og div.grupper inne i Etiopia, og stopp i Sovjets militære og økonomiske hjelp ville betydd stopp på lidelsene for folket i Eritrea og Etiopia.

Når det gjelder utviklinga i Øst-Europa, kan man vanskelig påstå at Gorbatsjov har styrt utviklinga. Han ble styrt av en utvikling som vanskelig kunne stoppes, men det var den folkelige oppstanden i de forskjellige landa som førte til omveltningene. At omveltningene kunne skje henger selvfølgelig sammen med Gorbatsjovs stilling mot maktbruk for å stoppe dem. Men denne holdninga må sees i sammenheng med den sovjetiske økonomien. For å holde imperiet sitt sammen, måtte Michail Gorbatsjov rett og slett vende seg mot Vesten. Og man må nesten spørre seg om det er en fredspris verdt at ei supermakt i indre økonomisk krise trapper ned sitt internasjonale

le "engasjement" og løsner grepet om enkelte kolonier i bytte mot vestlig teknologi og kapital.

Inne i Sovjet har ytringsfriheten fått bedre kår. Men imperiet skal holdes sammen for enhver pris. Skal vakre ord om et europeisk hus få oss til å glemme den sovjetiske hærens terror i Baku og Tbilisi? Skal vi glemme Litauen og Latvia? Har vi glemt Afghanistan og Eritrea?

Rød Ungdom slutter seg ikke til rekken av gratulanter til krigsprisvinneren, i motsetning til "sosialistene" i SV, og markedsøkonomitilhengerne i de øvrige partiene. Vi mener at freden ikke bare er en sak for Europa. Vi ønsker at verden ikke skal glemme de eritreiske napalmofrene og de afghanske flyktningene.

Fortsatt flyktning - mens sovjet fortsetter våpen- og materiellstøtten til Kabul-regimet.

HVA SA VI...

Verdiløs sjølkritikk. På tampen av denne sommeren var vi vitne til noe så spesielt som at en toppolitiker innrømmer å ha begått et feilgrep. Hendelsen er i seg sjøl bemerkelsesverdig.

Snart ti år etter de harde kampene om utbygginga av Alta-Kautokeino vassdraget, innrømmer Gro Harlem Brundtland at stortingsvedtaket om utbygging bygde på feil prognoser om behovet for kraft i framtida. Tallenes tale er helt klar. Allerede i 1979, før utbygginga var påbegynt, tilsvarte Norges krafteksport sju Altautbygginger.

I 1989 eksporterte Norge kraft tilsvarende resultatet av 25 Altautbygginger. Norge har altså et svært overskudd av elektrisk kraft, og store deler av krafta fra Alta eksporteres idag billig til Finland. Utbygginga resulterte i et unødvendig kraftoverskudd, og ødeleggelse av uerstattelige naturressurser.

Etterpåklokskap ?

Faktaene om kraftbehovet var kjent i debatten rundt utbygginga. Utbyggingsmotstanderne dokumenterte at myndighetene opererte med alt for høye prognoser for kraftbehovet. Men myndighetene sto likevel steilt på de feilaktige tall fra Norges vassdrags- og energiverk (NVE). Dette var altså tall som var laga av et partisk organ, NVE, som sjøl hadde interesser i å bygge ut. Disse tallene var helt nødvendige for å forsvare et utbyggingsvedtak. Det var sjølsagt et bevisst politisk valg hvilke tall som blei lagt til grunn. Feilinformasjon ? Altasaka blei av mange sett på som et spørsmål om at politikerne hadde fått mangelfull eller feilaktig informasjon om konsekvensene av, og behovet for utbygging. Et sånt syn vil med nødvendighet ofte føre til undervurdering av de kreftene du slåss mot, og åpner for feilaktig strategi for kampen. F.eks. trudde mange at høyesterettsdommen i Altasaka 1981 skulle gi utbyggingsmotstanderne rett i de veldokumenterte påstandene. Disse folka blei sjølsagt over-

STILLA 1981 (FOTO: Lars M. Hjorthol)

raska over det fullstendige nederlaget i rettssalen. Motstanderne av utbygginga fikk ikke medhold på noe punkt, noe som ga kampgløden en alvorlig knekk hos mange.

Grovt sett kan man si at motsetningene innad i motstandsfronten fulgte et tradisjonelt mønster. På den ene sida de som så på Alta-kampen som et resultat av totalt motstridende interesser, og som følgelig ønska massemobilisering for varig vern av vassdraget. Og de som prøvde å overbevise politikerne om at de hadde tatt feil, og som la ned mye arbeid i ulike former for lobbyvirksomhet. Dette er sjølsagt en forenkla framstilling, og standpunktene kunne skifte under kampen.

Rettigheter må erobres.

Altakampen førte med seg et gjennombrudd i kampen for samiske rettigheter. Ikke bare retten til språk og kultur, men og for retten til land og vann.

Samtidig har Altakampen vært et viktig lærestykke. Både styresmaktene og høyesterett har demonstrert at samiske rettigheter ikke er noe samene får, men det er noe som må erobres tilbake gjennom politisk

kamp. Staten gir ikke frivillig fra seg råderetten over Sameland.

Norske myndigheter har avslørt seg som en klar motpart i kampen for samiske krav, og må presses til innrømmelser. Det var greit å få demonstrert begrensningene med å bruke rettsapparatet til å fremme samiske rettigheter.

Kriminalisering og bøteterror.

Fortsatt i dag, omlag ti år etter kampene mot utbygginga, foregår det straffeforfølgelse av aktivistene. Myndighetene forsøker fortsatt å inn drive ubetalte bøter og sak-somkostninger.

Under Altakampen mista myndighetene alle hemninger i sine forsøk på å kriminalisere miljøaktivistene, og å fullføre utbygginga. Politiet opererte med skyhøye bøter for å passifisere folk. Meninger og aktiv motstand mot makta skulle svi. Det blei også sagt at det å motsette seg gjennomføringa av et lovlig fatta stortingsvedtak var en trussel mot vårt demokratiske styresett.

Det blei aktivt propagandert fra myndighetene at uten utbygging av Alta-Kautokeinovassdraget ville lyset slukke i stuene og aluminiumen

størkne i smelteovnene. I det hele tatt var det ingen grenser for hva slags vulgærargumentasjon som blei kasta fram i utbyggingspropagandaen. Akkurat som i den gjenopptatte EF-striden stemples motstanderne som sneversynte, mot enhver utvikling og med nisselua tredd ned over øra.

Maktapparatet viser tenner.

Folkeaksjonen mot utbygging av Alta-Kautokeinovassdraget brukte sivil ulydighet som kampform, og fikk stor tilslutning. Vi fikk Detsika-sommeren-79, med 10.000 besøkende fra hele landet. Lokalavdelinger av folkeaksjonen vokste opp som sopp etter regn. Seinere kom stillingskrigen i Stilla, etter at politiet måtte gi opp å fjerne demonstrantene.

Vinterkrigen januar 1980 demonstrerte styrken i utbyggingsmotstanden. tusen folk fra fjern og nær la seg i telt på vidda i tretti kuldegrader. Men samtidig viste regjeringa at den var villig til å ty til alle midler for å knekke motstanden.

I Stilla var Norge vitne til etterkrigstidas største politioppbud. En hær av politifolk utstyrt med belte-vogner og helikoptre, blei satt inn

Dr. Brundtland & mrs. Hyde.
FOTO: Klassekampen

mot fredelige demonstranter.

Lovparagrafer som ikke var blitt brukt siden 30-åra blei trukket fram, og blåst støv av. Ved siden av den såkalte «oppviglerparagrafen» kom myndighetene trekkende med en annen, mindre kjent, men vel så effektiv paragraf. «Tvangsparagrafen». Denne paragrafen var sist blitt brukt i 1932 mot arbeidere som forsøkte å hindre streikebryteri. Nå blei paragrafen funnet fram igjen, for å kunne brukes mot miljøaktivister som hindra anleggsma-skinføerne i å utføre arbeidet sitt.

Politiaksjonene resulterte ikke i noen proteststorm, og regjeringa fikk Stortinget sin velsignelse til å holde politihæren i Alta på uvisst tid. Mot en sann maktbruk hadde ikke sivile ulydighetsaksjoner mye å stille opp. Men alle illusjonene om det borgerlige demokratiet sto fast, sjøl om regjeringa hadde gjort sitt beste for å blottlegge maktapparatet i full åpenhet.

Intet nytt under solen.

Etter Altautbygginga har tidligere miljøvern- og statsminister Gro Harlem Brundtland vært leder for miljøkommisjonen som forfatta den mye omtalte rapporten «Vår felles framtid».

Norske myndigheter har aldri fulgt opp det som framsettes som viktige krav som må oppfylles for å redde miljøet. Når miljøvernaktivister jobber for at myndighetene skal ta denne rapporten på alvor ved f.eks. å aktivt motsette seg veiutbygginger, ilegges de skyhøye bøter. Et nytt nivå er nådd når medlemmer av Natur & Ungdom blir trukket inn i rettssaker uten å få rett til et skikkelig forsvar med advokat.

Naturvern er blitt motesaken alle snakker om. Men de som virkelig gjør noe aktivt blir kriminalisert og straffa. Samtidig avsløres Norges statsminister som lovbrøyer, og for å ha beveget seg i lovverkets ytterkanter med sine økonomiske spekulasjoner.

Hvitsnippforbryterne unndrar milliarder fra beskatning, omgår og bryter lover uten at de blir straffereettslig forfulgt. Politisk aktivisme blir slått hardt ned på, mens økonomisk kriminalitet i praksis blir bagatellisert og sett gjennom fingra på av mynndighetene.

PETTER THORESEN

Arbeidsformidlingen

SKOLESTART:

12 000 uten skoleplass.
Hva vil framtida gi?

Utdanning for framtida?

12000 elever uten skoleplass. Dette er ikke hverdagskost for oss nordmenn. Siden 50-åra har vi levd i den tro at « Lik rett til utdanning » var noe som alltid ville gjelde. Men den gang ei.

I dag ser vi at klasser legges ned, skoler forfaller og at elevene må betale større og større egenandeler. Samtidig vokser privatskoler opp som paddehatter over hele landet.

Oppbevaring eller utdanning ?

Tallet på elever uten skoleplass, da inntaket til videregående skole var klart i høst, var 12000. Og ved skolestart var tallet enda høyere. Faktisk så høyt at noe måtte gjøres. Velferdssamfunnet Norge kunne ikke være kjent ved at ungdommen ikke fikk utdanning. Derfor ble det i hui og hast opprettet x antall statsklasser for å avhjelpe det verste. Dette gjorde at det endelige inntaket først var ferdig to uker etter skolestart.

Så kan man jo si at det er bra at staten tar ansvar for utdanninga, når fylkeskommunene ikke gjør det. Flere elever får undervisning og alle blir fornøyde. Eller blir de ikke det ? De 12000 som ikke fikk skoleplass er helt sikkert ikke fornøyde. Og selv om de som har fått plass i ekstraklasser kanskje er takknemlige for at de har et sted å gå, har de også grunn til å være skeptiske.

For hvis man ser nærmere på ekstraklassene ser man hva de virkelige er. De er billige klasser satt opp uten større planlegging, for å dekke et akutt behov. Billige blir de fordi de i hovedsak opprettes på allmen-

fag, helse og sosial og handel og kontor. Dette er linjer som i hovedsak gir studiekompetanse, men du må som regel ha noe mer i tillegg for å få yrkeskompetanse. Klassene puttes så inn på skoler som allerede er fulle fra før. Mangel på klasserom, lærere og nødvendig utstyr er heller ikke uvanlig. I departementets regnestykker trenger ikke nødvendigvis flere elever mer utstyr.

Summen av alt dette blir en kvalitetsmessig dårligere utdanning. Det hjelper lite å øke kvantiteten (mengden) når kvaliteten synker. Når elever etter tre år risikerer å ende opp med ei ubrukelig utdanning, viser det så altfor godt den egentlige hensikten med ekstraklasser: **å fjerne ungdom fra arbeidsløshets-statistikken.**

Er politikere teite ?

Så sier vi at ekstraklassene er opprettet for å skjule ungdomsarbeidsløshet. Men hvorfor kan ikke den heller skjules i ordinære klasser ? Da vil den jo være mindre synlig. Problemet er at da må staten også bruke mer penger på det. Ordinære planlagte klasser koster både tid og ressurser, og at de ikke ønsker å bruke det sier staten helt klart fra om. I neste års statsbudsjett er det ikke satt av mer penger til ordinære klasser, derimot er det budsjettert med over 25000 plasser i **ekstraklasser**.

Dette viser også at det er kald beregning, og ikke rot i papirer som skaper problemene for oss elever. Den 1. april er søknadsfristen for videregående skole. Da får man tallene på alle som ønsker å begynne på skole 4 måneder senere. 4 måneder er ganske lang tid, i hvert fall så lang tid at det burde være mulig å oppdage at det finnes flere søkere enn plasser.

Det er også mulig å drive langsiktig planlegging. Det er for eksempel ikke noe problem å finne ut hvor mange 9. klassinger det finnes, eller tall over ungdomsarbeidsløsheten. Høy arbeidsløshet

betyr at ungdom vil skaffe seg mer utdanning. Dette har elevorganisasjonene påpekt mange ganger. Politikere er ikke teite, de har en nøye planlagt strategi.

En strategi for nedskjæring !

Som allerede nevnt (se boksen) er det ikke lenger behov for så mange godt utdanna arbeidere i Norge. Og da er det selvsagt også dumt å gi masse mennesker ei utdanning de aldri får bruk for. Det er selvsagt Borgerskapet (de som har og makt penger) i Norge som tenker sånn, ikke vanlige folk.

Det offentlige skolesystemet skal gi lik utdanning til alle. Men det er i følge borgerskapet ikke lønnsomt. Derfor har den offentlige skolen gjennom flere år vært et av mange offer for den berømmelige sparekassen. Dette har ført til at det offentlige skoletilbudet har blitt dårligere. Samtidig må elevene betale mer og mer for sin egen utdanning gjennom økte materialutgifter, kopipenger, egenandeler på skoleskys m.m. Disse nedskjæringene er lette å se. Du skjønner at noe er feil når murpussen drysser ned av veggene i gymsalen og det utstyret dere bruker i undervisninga er gått ut av produksjonen for to år sia.

Men det finnes andre måter å nedbygge utdannelsen på også. Disse måtene kan være farligere enn "vanlige" nedskjæring, fordi de er vanskeligere å oppdage. En av disse metodene er Veierødmodellen.

Friheten til å velge seg bort fra kompetanse

Den såkalte Veierødmodellen har nå fungert på de fleste allmenfaglige skolene i to år. Gjennom den oppheves linjeskillene (naturfag-, samfunnsfag- og språklinja). Isteden velger alle sine egne kombinasjoner. Dette høres jo flott ut, valgfrihet. Nå får endelig de som tar realfag muligheten til å velge inn ekstra språk og de som tar samfunnsfag kan supplere med realfag. Had-

FOTO: Bernt Eide

de det bare fungert på denne måten hadde det jo vært flott også. Problemet med Veierødmodellen er at den faktisk gir deg friheten til å velge deg helt og totalt bort. På noen skoler er det f.eks. mulig å ende opp med forming, naturfaglig matte og sosialøkonomi som linjefag. Det er hva man kan kalle en bredt sammensatt utdanning, hvor du havner med den er selvsagt en annen sak.

Hvis du vil inn på universitet eller høyskole er det nemlig sånn at du må ha bestemte kombinasjoner. Disse kombinasjonene åpner alle dører, men har du de ikke stanger du hodet i veggen. Veierødmodellen åpner altså for hva vi kan kalle selvtiling. De som velger feil ender opp med en ubrukelig studiekompetanse og store sjanser for et liv i arbeidsløshetsskø. De som velger riktig får en god studiekompetanse og åpner veien for videre utdanning.

Et naturlig spørsmål nå er: hvem velger feil og hvem velger riktig ? Det er i mange undersøkelser påvist at har foreldrene dine høy utdanning er sjansen mye større for at du får det, enn hvis foreldrene dine ikke har høy utdanning. Vi

veit også at jenter har en større tendens til å velge seg bort fra "harde" fag og kompetanse enn gutter har. Taperene i dette systemet vil altså bli arbeiderklassens unger og jente-

Om å pleie føtter, tenner, barn og sjuke.

Det er ikke bare på allmenfag man driver og pusler med linjeskiller. På helse og sosialfag, som er typiske jentefag, skjer det også saker og ting. Der har de slått sammen fem så forskjellige fag som: Hjelpepleier, fotpleier, tannlegeassistent, barnepleier og hudpleier, til noe de kaller helse- og miljøfag. Denne utdannelsen er gjort treårig, og kun på det tredje året er det gitt rom for spesialisering. Bakgrunnen for dette er å skape den tidligere omtalte, mobile arbeidskrafta. Kan du pleie føtter kan du også pleie tenner. Kan du pleie unger, kan du også pleie gamle og sjuke. Det er helt åpenlyst at en slik utdanning ikke kan gi den nødvendige spesialiseringa som disse fagene trenger. Dette betyr en forverring for de som trenger pleie, og også fr de som skal gjøre jobben. Unger og tenner er ikke det samme.

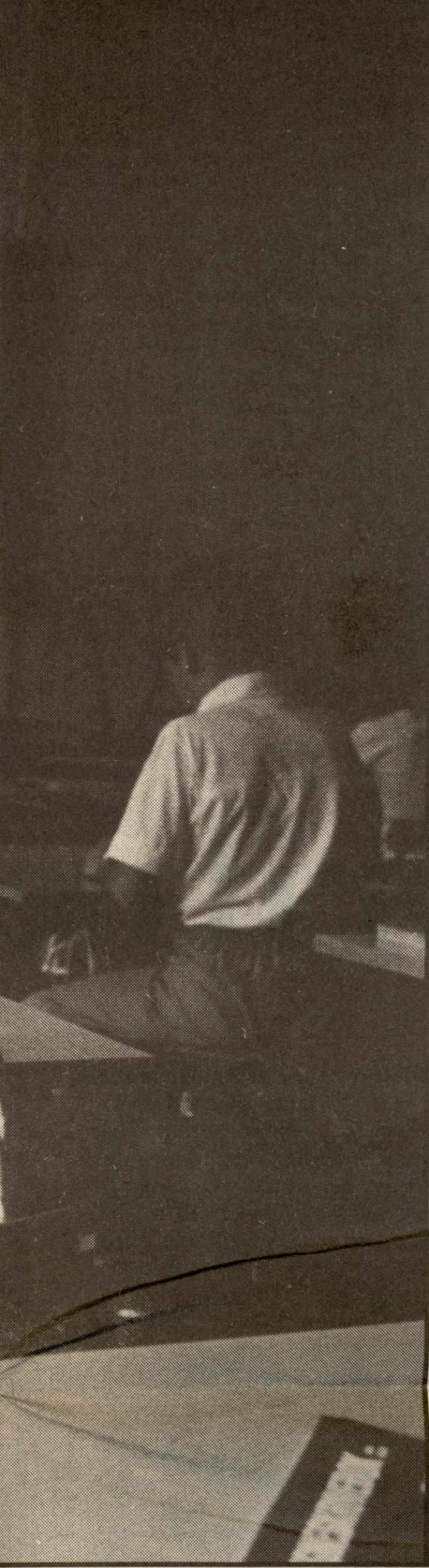

FOTO: Klassekampen

Det er ikke en tilfeldighet at dette kommer først til en jentelinje. Et menneske er jo et menneske, og de veit jo egentlig vi jenter hvordan vi skal pleie i utgangspunktet, det er på en måte medfødt. Men hva hvis noen hadde sagt det samme om et hus. Det har fire vegger, tak og gulv, så hvorfor ha forskjellig utdanning for elektro, tømrer og rørlegger, vi slår det sammen til en, og kaller det byggfag. Dette er faktisk ingen vits, det er faktisk et forslag som er blitt diskutert i ei gruppe under Rådet for videregående opplæring.

Offentlig eller privat ansvar ?

Nå har vi sett litt på rasinga av den offentlige skolen. Men de sm skal ha en bra utdanning, de som skal styre samfunnet, de må jo også gå på skole et sted. Og hvis den offentlige skolen blir så elendig, hva blir alternativet for dem da? Jo, det blir privatskoler. De siste åra har det blitt oppretta flere og flere privatskoler her i landet. Privatskoler koster penger, men det gjør jo ikke noe hvis familien din har råd til å bruke over 15000 kroner i året på utdanninga

di. Pluss 15000 til broren din og 15000 til søstera di. Som vi forstår er privatskoler et tilbud til de få. Det at noen kan kjøpe seg en tpp utdanning, mens andre er prisgitt det offentlige, bryter fullstendig med prinsippet om Lik rett til utdanning. Privatskolene stjeler også bevilgninger fra de offentlige skolene. Når en privatskole først har blitt godkjent, har den nemlig krav på å få dekt 85% av driftsutgiftene sine. Disse pengene får de fra sektortilskuddet til hjemfylket til eleven på privatskolen. Selvom dette høres vanskelig ut er det hele ganske enkelt; privatskolene får de pengene den offentlige skolen skulle hatt. Det at staten synes privat skoler er bra, er statsbudsjettet et strålende bevis på. Der får privatskolene en økning i tilskuddet på 7,7%, for at de skal klare å holde tritt med kostnadsveksten ellers i samfunnet. Denne kostnadsveksten er et problem, ikke bare for privatskolene men også for studiefinansieringa. Gang på gang har elevorganisasjonene påpekt at studiefinansieringa også er avhengige av å få økt sine tilskudd i takt med kostnadsveks-

ten, noe staten nok en gang har sett bort fra. Ved økte bevilgninger til privatskoler og en rasing av den offentlige skolen prøver staten å fraskrive seg ansvaret for utdanninga.

Skal vi bare stå og se på ?

Staten tar ikke ansvar for å holde det offentlige skoleverket vedlike, kommunene gjør det heller ikke, og det er jo ganske innlysende at det private næringslivet ikke gjør det. Og da står det ikke så mange igjen til å gjøre noe. Faktisk bare oss sjøl. Hvis noe skal bli gjort så er det vi elevene som må gjøre det. Det er vi som må si ifra til stat og kommune at vi ikke godtar nedlegging av hverken skoler eller klasser. Vi vil ikke finne oss i at elevtallet i hver klasse økes. Ikke vil vi og ikke kan vi ! Den beste måten vi kan jobbe på er på skolene våre og i elevorganisasjonene. Først når elevene står samla kan vi stille makt bak krava, for makt det har vi. Og samme hva de sier så er det vi som er **framtid**da.

KAROLINE STENSDAL
OG JORUNN FOLKVORD

Den offentlige skolens historie i Norge

Norge er et land med lange demokratiske tradisjoner, som det så fint heter. En av disse tradisjonene er det offentlige skoleverket. Rett etter 1945 skulle Norge bygges opp etter krigen. Det var et stort behov for arbeidskraft, og denne arbeidskrafta måtte være godt utdannet. Utdanningsystemet ble bygd ut, og det ble lettere for arbeiderklassens barn å komme inn på universitet og høyskoler. I kjølvannet av dette kom det prinsippet som vi i dag ser på som et av de mest grunnleggende i skolepolitikken, prinsippet om « Lik rett til utdanning ».

For folk i Norge betydde dette prinsippet gratis utdanning for alle. Det vil si at alle fikk grunnskole (7 eller 9 årig) helt gratis og de fleste kom inn på yrkesskole eller gymnas, hvis de ønsket det. Dette var også i de tider da det var mulig for ungdom å få seg jobb i dette landet.

Nå veit vi at situasjonen er litt annerledes. 4,9 % av arbeidsstyrken i Norge er helt uten arbeid. Det er rett og slett ikke nødvendig med så mange godt

utdannete arbeidere lenger. Ny teknologi og rasjonalisering har nå gjort at det i hovedsak er bruk for tre forskjellige slags arbeidere. Den minste delen, de som skal sitte på toppen og ha full oversikt, er de topputdanna. Dette er mennesker som skal styre og bestemme, derfor trenger de en utdanning som gir mye kunnskap og stor grad av spesialisering. Hoveddelen av arbeidsstyrken skal være såkalt « mobil arbeidskraft ». Det vil si arbeidere som veit ganske mye om litt av hvert, og som kan brukes både her og der. Disse menneskene trenger en utdanning som gir breie basiskunnskaper og i liten grad spesialisering.

Den tredje gruppa er de som kommer til å være arbeidsløse største delen av livet (arbeidsløshet er nemlig lønnsomt, fordi det presser lønningene nedover). Disse folka som allikevel ikke skal arbeide noe særlig, trenger selvsagt heller ikke noen utdanning. Essensen i norsk utdanningspolitikk framover ser dessverre ut til å være å dele folk inn i disse tre gruppene.

På Eritre

Hver sommer samles tusenvis av eritreere i Bologna, Italia. De to siste årene har det vært over seks tusen mennesker på EPLF's festival. Den årlige Bologna-festivalen er en politisk, sosial og kulturell samling, og et inferno av musikk, gjensynsglede, politiske diskusjoner og feiring.

Feiring av siste tids militære framgang, en feiring som bærer i seg et brennende håp om at dette er siste festival i Bologna. Ikke fordi det er noe feil med byen, tvert imot. Den har gjestfritt tatt imot eritreerne år etter år. Men tenk å ha en festival for eritreere - ikke eksileritreere. På en kjempestadion i det frie Asmara. Hovedstaden.

I Bologna møtes eritreere bosatt i hele Europa, i USA, Saudi-Arabia, Australia og Sudan. "Norske" eritreere møter søskenbarn, tanter, onkler og gamle skolekamerater som de ikke har sett på tiår. Hele festivalområdet er en stor gjensynsglede. Av folk som tilfeldigvis møtes, kaster seg rundt halsen på hverandre og skal fortelle hva som har skjedd de siste femten åra på så kort tid som mulig. Ut fra informasjonen ropes beskjeder i ett hele dagen lang. Tekle som bor i Nederland søker Mamet som bor i Uppsala. Møt opp ved informasjonen.

Kanskje er Mamet som bor i Uppsala der. Kanskje kommer ho løpende for å treffe Tekle. Nabogutten i Asmara, som ho mista kontakten med for 18 år siden. Kanskje er ho ikke i Bologna i det hele tatt - who knows? Verdt et forsøk i alle fall.

Politisk mobilisering

I år som i fjor fikk festivalen besøk av EPLF's nasjonale kulturgruppe, fightere bosatta i frigjorte områder inne i Eritrea. Eritreas fremste musikere. Gruppen er på vei ut på storturne, til USA og Europa.

De blir møtt med stående applaus når de ankommer åpningsseremonien, kledt i uniformer. De har kommet for å mobilisere sine landsmenn politisk, og det greier de. De skal reise fra land til land, samle eritreere og oppfordre dem til fortsatt kamp.

De synger om krigen, om helte, om martyrene som måtte ofre livet. De synger mødrenes sang til sine tapre døtre og sønner som forlater hjemmet for å delta i kampen. De synger om savnet etter en død kamerat. Tårene renner nedover kinnene på publikum, og gamle kvinner entrer scenen, fester pengesedler på sangerens panne, kysser henne, danser ned av scenen igjen. Kanskje gråtende, men med ei sterk, knytta hand til salen. Ei vakker, sterk hånd som har båret sin bør, som har gjort sin jobb. Som har gitt mye ømhet og kjærlighet. Og eritreerne vet å hylle sine mødre. Å takke dem for at de ga dem livet, styrken og viljen til å kjempe.

Festivalen mobiliserer politisk gjennom kulturen, men også gjennom taler og seminarer. EPLF's ledelse ber alle eritreere om å yte maksimalt nå, på alle måter de kan. Alle kan gi litt mere penger, den økonomiske støtten fra eksileritreerne er avgjørende. Folk oppfordres til å reise inn og delta i kampen. Alle må være klar over at alle må gi nå. På en eller annen måte.

Sluttfasen?

Pengene strømmet inn i løpet av festivalen. Eritreerne håper og tror at krigen nærmer seg sluttfasen. EPLF's ledelse sier at oktober/november er avgjørende måneder. Presset på Asmara øker, samtidig som byens innbyggere utsettes for store lidelser. Den maten som fins går til okkupasjonshærens soldater. Hele strukturen har brutt sammen. Det er vanskelig å få eksakte opplysninger om situasjonen i byen. Enda vanskeligere er det å forutsi hva Etiopia vil gjøre hvis EPLF

a-festival

greier å frigjøre hovedstaden. Frykten for terrorbombing er stor og velbegrunnet. Freden må komme snart. Og det betyr at krigen må vinnes, for forsøk på forhandlingsløsning har vist seg å være nyt-

tesløst. Det er grunn til å tro på EPLF's analyser. Det er grunn til å håpe at Eritrea er fritt før årsskiftet. Og vi håper med eritreerne, -at neste år blir i Asmara.

Tekst og foto: Torill Storvestre

RUBBEL OG BIT

Vi er så lei oss

Det er enkelte som ikke liker alle artiklene som står i Rebell. Noen misliker dem faktisk så sterkt, at de ser seg tvunget til å fortelle massene hvilke løgnere vi er. Og her er et slikt innlegg:

Da det er delte meninger om hvorvidt et organ som «Rebell» virkelig har injurerende kraft var jeg lenge i tvil om jeg skulle svare på det makkverket av en artikkel som ble presentert i nummer 2 1990. Det dreier seg selvsagt om omtalen av NGS-landsmøtet som på enkelte punkter faktisk har en viss sannhetsverdi, de må man lete etter.

Før jeg tar for meg et par av de groveste påstandene i artikkelen vil jeg for ordens skyld redegjøre for hvordan delegatene til årsmøtet blir valgt. Det kan trygt sies at NGS har et av de mest demokratisk sammensatte og representative landsmøter i noen norrsk organisasjon.

Hver medlemskole i NGS kan sende en delegat og en observatør på landsmøtet. Disse velges ved allmøte eller uravstemning på skolene. For at et valg skal være gyldig må alle elevene hafått anledning til å stille til valg, og

selvsagt må alle ha blitt gjort oppmerksomme på at valg skal avholdes. I tillegg må minst halvparten av elevene ha deltatt på valget, og den som blir valgt må ha minst halvparten av stemmene. Slik sikrer man at den som blir valgt til delegat har tillit fra minst halvparten av dem han eller hun representerer

Så over til artikkelens lettrente omgang med sannheten: Det hevdes at radikale delegater blir forsøkt lurt ut av landsmøtesalen under påskudd av telefon etc. Dette er selvsagt løgn og forbannet løgn. Dersom noen var blitt utsatt for den slags råtne triks ville dette selvsagt kommet frem på landsmøtet. Jeg har deltatt på tilsammen fem landsmøter og ALDRI hørt tilsvarende beskyldninger.

Artikkelen bærer også bud om at forfatterene ikke har giddet å sette seg inn i det programforslaget de finner så forferdelig. I Kunnskapsprogrammet tok man nemlig sterk avstand fra reklame i skolen. I artikkelen fremstilles det som om programmet fremhever reklame som redningen for norsk skole.

til slutt en liten «morsomhet». Artikkelforfatte-

rene fan det festelig at NGS ikke gikk inn for kristen formålsparagraf i skolen, og at dette gjorde «pampene lange i maska». Et strålende eksempel på hva historieløshet fører til: Det er mange år siden det var flertall i NGS for en kristen formålsparagraf i skolen. Dersom vi «pampene ble lange i maska» etter denne avstemningen var det fordi vi ikke hadde forventet såvidt stor oppslutning om kristen formålsparagraf.

Jeg ønsker selvsagt både Jorunn Folkvord og Jo Ryste velkommen igjen til dyst på neste landsmøte, men jeg håper de da kan vise litt mer respekt fair play og redelighet. Et første skritt på veien kan være å la de bevisste løgnene ligge.

Bjørn Haugstad
avtroppet leder i NGS.

Dette innlegget er ikke noe vi har skrevet for å drite ut Haugstad. Han har nemlig skevet det helt selv. Vi synes dette innlegget er fint og helt på sin plass, og vi håper at andre lesere også vil følge Haugstads eksempel, og dermed gjøre Rebell til en morsommere avis.

LOKALAVIS ER KULT

Lokalavisen vår heter Asker og Bærum Budstikke, og det er en spennende avis. I den kunne vi Tirsdag 2. Oktober lese at en 40 år gammel mann hadde tatt to 14-åringer i å spraye slagord mot porno på Bekkestua i Bærum (se faksimile) Denne mannen sto fram anonymt av frykt for

represalier. Vår annyme helt er en glup mann, han har nemlig forstått at ungdommen idag er i stand til litt av hvert. Forøvrig sender vi en hilsen til de to 14-åringene, og håper at de i framtiden vil slippe å bli antastet av slitsomme 40-åringer når de utfører sitt håndverk.

PARTY !

Georg Bush inviterer til selskap (internasjonalt Karneval) i og omkring Kuwait. Spleiselag. Ta med egne våpen. det vil bli avholdt konkurranser med fine skuddpremier. Det hele vil bli avsluttet med en kjempemessig amerikansk auksjon med fin fine premier.

POLITIET GJØR DET! GJØR DU.....? ABONNÉR!

B L I A B O N N É R T !

Kr. 50.- pr. år (4 nr.)
Støtteabonnement kr. 100.-

Navn:

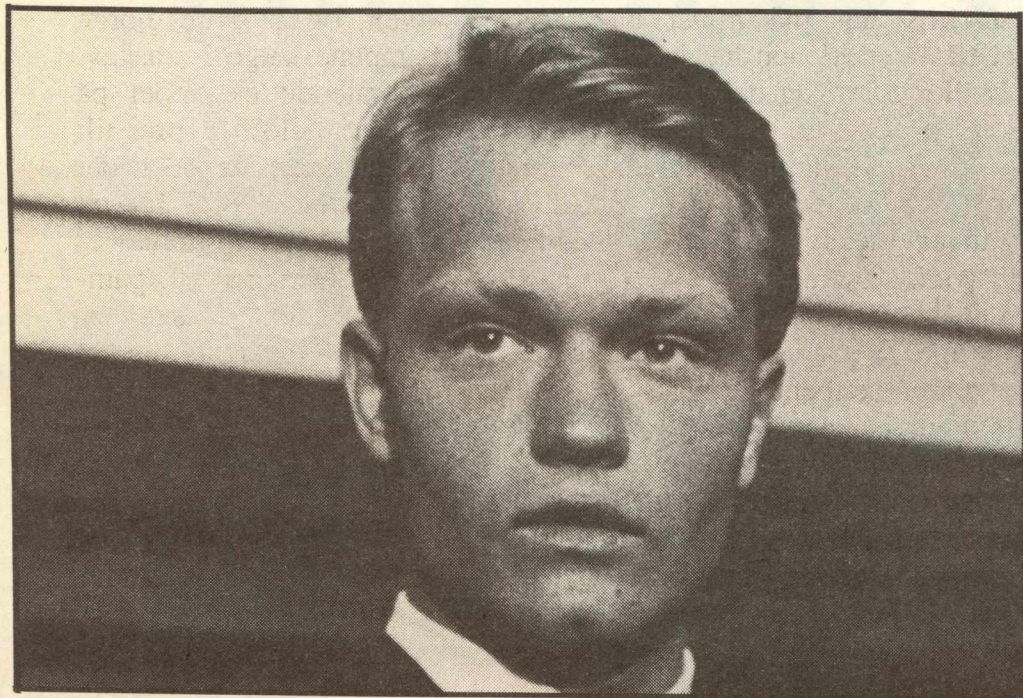
Adresse:

Poststed/nr.:

Send slippet til: Rebell, Pb. 610, sentrum 0106 OSLO 6.

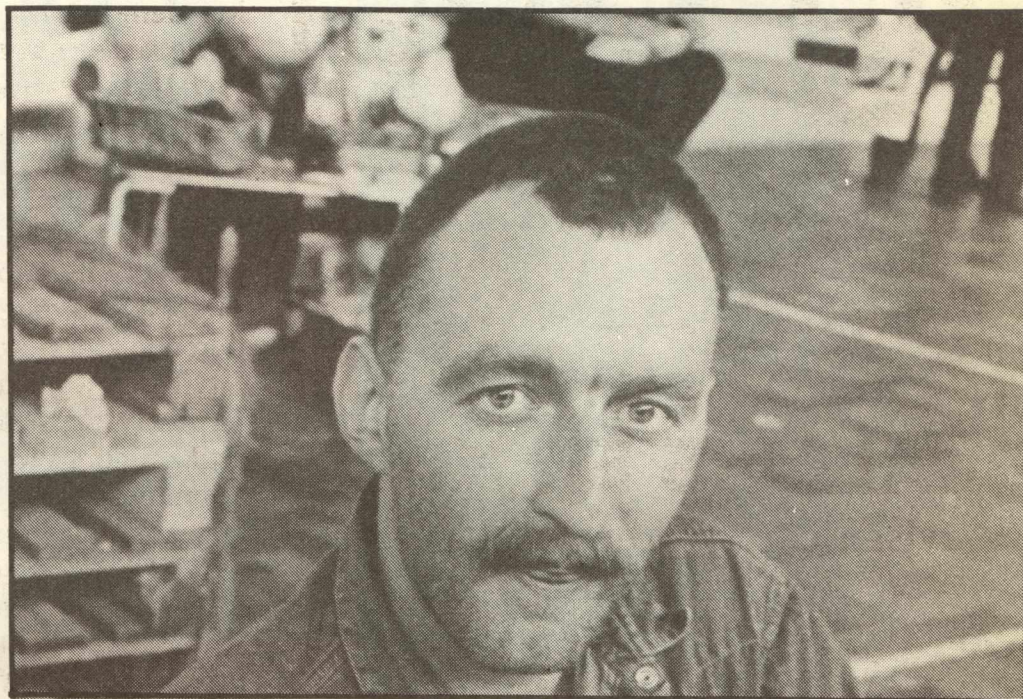
Postgiro Innbetaling A		Porto på kvittering	
Sendt av Politiet		Belast min/vår postgirokonto 5 21 4	
Adresse Postboks 3704, Gamlebyen		Underskrift ved girering/Innbetalingsnummer	
Postnr. 0135	Postkontor OSLO 1	Til REBELL, RUTE	
Melding til adressaten:		Adresse P.B. 4702, So	
		Postnr. 0506 Postkontor Oslo	
		Postgirokonto 4792131	
Norske kroner 40,-		Skriv ingen merknader i dette feltet	
Bl. 560			

SETT TRYNET PÅ....

Navn: Petter Kristian Kyvik.
Rulleblad : Medlem av nasjonalt folke parti.
 Bombesprengning i Faglig 1.Mai tog 1979.
 Aksjonsleder for NF i mange år. Driver nå med: Å starte opp en ny Nazistisk ak-

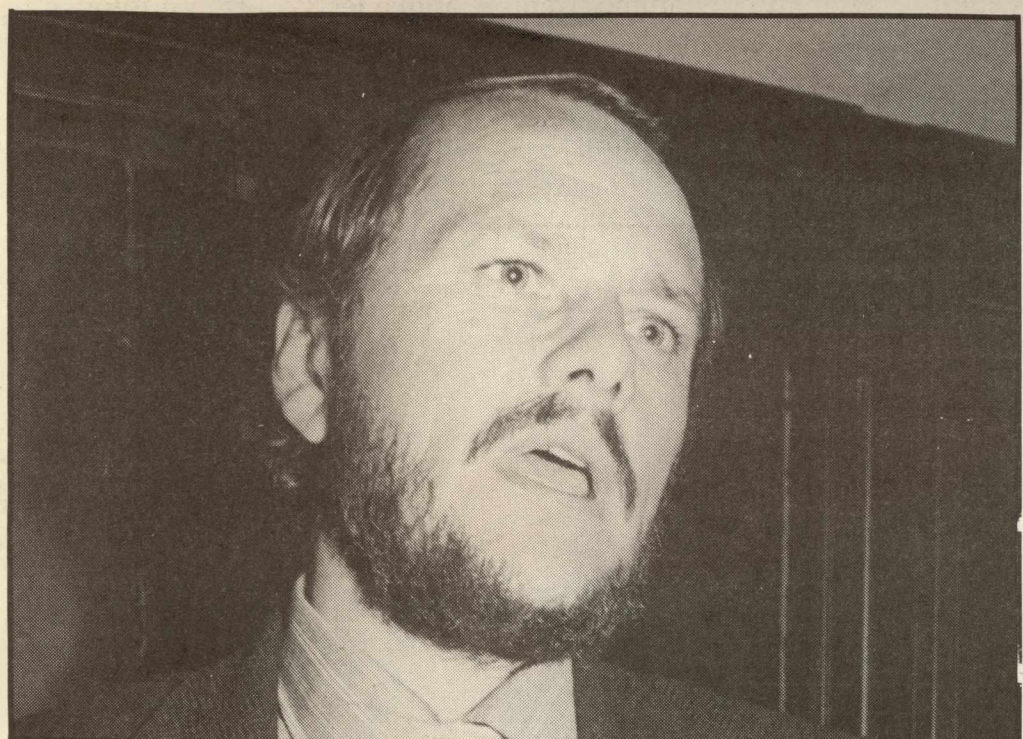
sjonsgruppe, «kalt Arisk Front»
 Kyvik er en ekstrem forkjemper for den "ariske rase", og villig til å buke alle midler i kampen mot «mindreverdige»

Navn: Ole Kristian Olstad
Rulleblad : Mange årig leder for IVAF Norge, en organisasjon som formidler norske leiesoldater til høyreorienterte regimer i tredje verden. Dessuten gode kontakter med andre norske høyreekstreme.

Driver nå med: å selge kulepenner i Sverige til inntekt for kreftsaken (og seg selv). Er kanskje ikke mest aktiv for tiden. Men trynet hans er det bra og kjenne.

...SVINET

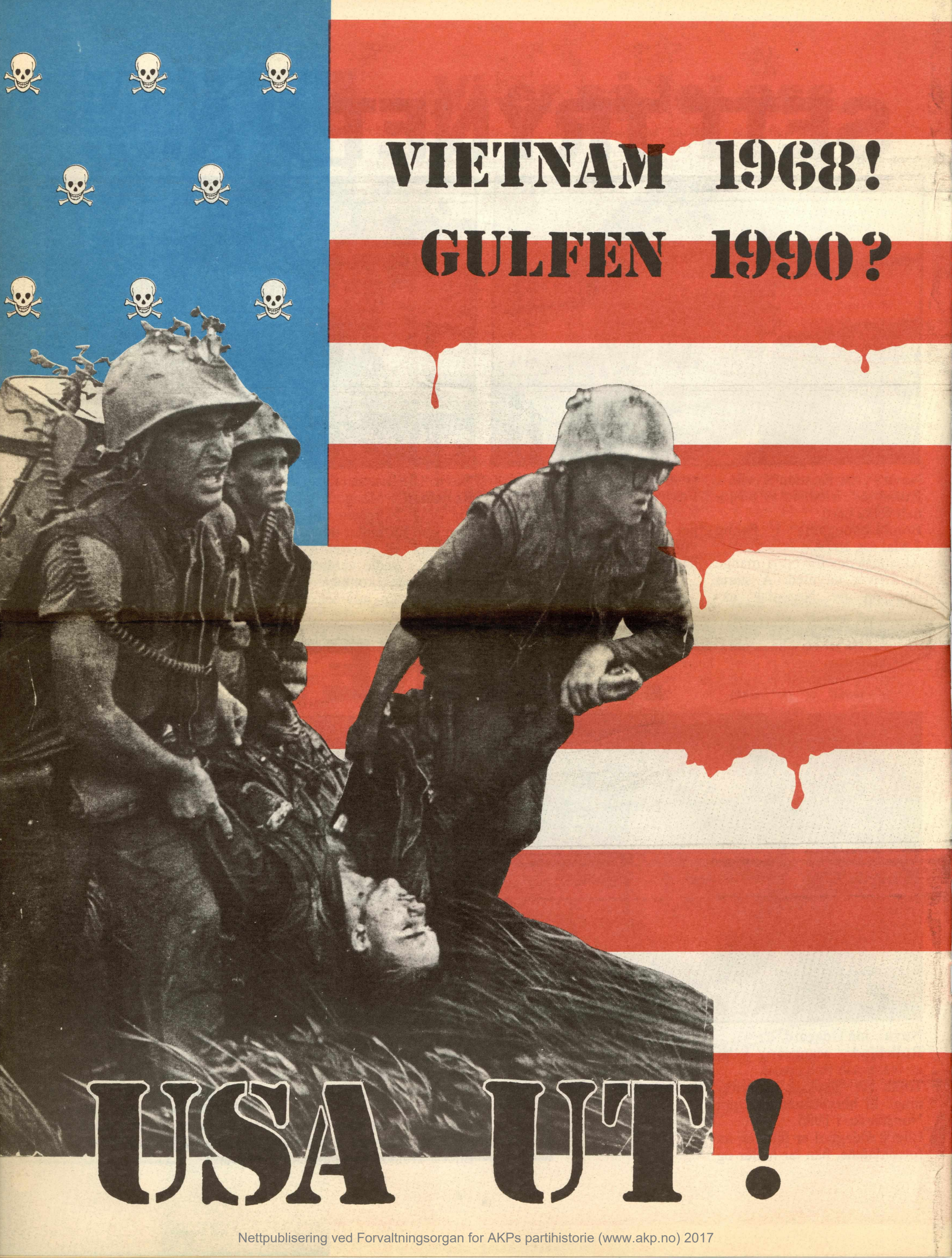
Navn : Jan Ødegård.
Rulleblad : Mangeårig leder av Nasjonalt Folkeparti.
 Tiltalt for "psykisk medvirkning" til bombeattentatet mot Nor-Moske i 1985.
 Ellers: Ødegård er ikke en av fotsoldatene, han tar heller og

kommandere fra bakre rekker. Han er relativt flink til å overtale fotfolkene til å gjøre «syke» ting.

Navn: Torfinn Hellandsvik
Rulleblad: Sto på 1.plass på «Stopp Invandringen» sin liste i Oslo ved stortingsvalget i 1989.
 Ikke kjent som noen forkjemper for fargedes rettigheter. Ellers: Holder han på med et

nytt parti, Som heter «Nasjonaldemokratene» sammen med sin gode venninne Hege Søfteland. Foreløpig er ikke Hellandsvik verdens farligste mann, men det er verdt å følge med hva han holder på med.

VIETNAM 1968!

GULFEN 1990?

USA UT!